

Zmena a rast

Publikácia 12 „...premeňte sa obnovením mysle...“ Rok 2011

Ú v a h y o

Listoch do Tesaloniky

Mikuláš Zavilla

Internet :

www.zmenaarast.sk

Lebo slovo Hospodinovo je pravdivé a všetko
Jeho dielo je verné. Spravodlivosť a právo miluje,
milosti Hospodinovej je plná zem. Hospodinovým
slovom utvorené sú nebesá a dychom Jeho úst ich
všetky voje. Žalm 33:4-6.

Úvodná poznámka: Citáty sú z Biblie evanjelického prekladu.
Často je použitá skratka: PJK = Pán Ježiš Kristus.

Thessaloniki, či Solún

Thessaloniki/gr.Θεσσαλονίκη/je ešte dnes druhé najväčšie prístavné mesto v Grécku pri Solúnskom zálive. Bolo založené v roku 315 pred Kr. diadochom Kassandrom, od r.146 bolo hlavným mestom rímskej provincie Macedónia, najvýznamnejším mestom Byzantskej ríše po Konštantínopole. V súčasnosti má mesto okolo 365 000 a metropolitná oblasť 1000000 obyvateľov. Počas 1.storočia pred Kr., po roku 42 pred Kr., sa dokonca stal hlavným mestom celej rímskej provincie Macedonia, ktorá sa rozprestierala na území dnešného Grécka, Albánska a republiky FYROM. Boli ustanovené za slobodné mesto, čo bolo odmenou za ich podporu Augustovi. Významné postavenie, prirodzene vyplývajúce z ich polohy, si zachovali aj počas 1. storočia. V 1. storočí tu vznikla druhá kresťanská obec v Európe. V Solúne žilo v prvom storočí po Kristovi približne 65000 obyvateľov, najmä Gréci ale aj Rimania. Po židovských vojnách s Rimanmi sa sem nasťahovali aj Židia. V meste sa vytvorila nábožensky veľmi pluralitná spoločnosť. Obľúbené boli početné mysterijné kulty, napr. Dionýzov, Serapis, Osiris i Mithrov, ale aj maloázijske grécke kulty. Vykopávky odhalili miesta, na ktorých sa uctieval grécky Partenón, v menšej miere pretrvávalo uctievanie egyptských bohov. So vzrastajúcim rímskym vplyvom vzrastal aj kult cisára, ktorému sa podriadili aj ostatné kulty. Početná židovská komunita sa schádzala k spoločnému vyučovaniu a modlitbám v synagóge (Sk.17:1). Vierovyznaním sa k Židom pripojilo aj veľa pohanov, najmä Grékov. Pavlovo trojtýždňové kázanie o Pánovi Ježišovi zasiahlo mnohých ľudí. Bolo to prvé z miest, v ktorom Pavlovo vyučovanie prišlo veľkú skupinu spoločensky do-

bre situovaných občanov. Od tejto doby začína väčšina solúnskych Grékov prestupovať na kresťanstvo.

Avšak po tejto dobe sa do Grécka dostávajú aj Slovania, ktorí si hľadajú nové územia na usadenie. Mnoho Slovanov sa usadilo i v okolí Solúna. Byzantská vláda nedokázala Slovanov z Grécka vyhnať. Slovania postupne prenikali i do miest a Solún teda mal početnú slovanskú komunitu. Hrozilo, že Grécko ostane slovanským. Avšak cisár Nikiforos v 8.storočí dokázal Slovanov pri Patrase zničiť, čo prinieslo náhly obrat, Slovania po väčšinou Grécko opustili. Slovania odišli i zo Solúna, no predsa len nie všetci. Solúnski Slovania sa v nasledujúcich storočiach pogréčtili. V okolí Solúna, v Macedónii sa Slovania stále udržali. Solún je rodisko svätého Cyrila a Metoda, ktorí taktiež ovládali slovanský jazyk. Títo dvaja filozofi boli synmi solúnskeho byzantského miestodržiteľa, avšak nevyklučuje sa, že ich matka mohla byť Slovankou. Zároveň by to poskytlo dôkaz o zmiešaných grécko-slovanských manželstvách. V nasledujúcich rokoch sa tešil Solún veľkej sláve.

/Toľko to z internetu wikipedia/.

Toto, že prišli solúnski bratia do Nitre ako vierozvestcovianás viac spája s mestom Tesaloniky. Prejdime do Písma svätého:

„³⁵Keď sa rozodnilo, poslali sudcovia drábov s odkazom: Vypusť tých ľudí!³⁶Žalárnik oznámil Pavlovi tie slová: Sudcovia odkázali, aby sme vás prepustili. Vydite teda a choďte v pokoji!³⁷Ale Pavel im povedal: Verejne a bez odsúdenia zbili nás, rímskych občanov, a uvrhli do väzenia; a teraz nás ešte tajne vyhánajú? To nie; nech sami prídu a vyvedú nás!³⁸Drábi oznámili sudcom tieto slová. I prefakli sa, keď počuli, že sú Ri-

mania.³⁹ A prišli, odprosovali ich, potom ich vyviedli a prosili, aby odišli z mesta.⁴⁰ Vyjdúc z väzenia, vošli k Lýdii, ponavštevovali, po napomínaní bratov a odišli“(Sk.16:35-38).

Toto malo takéto pokračovanie:

„¹Keď prišli cez Amfipolis a Apolóniu, prišli do Thesaloniky, kde Židia mali synagógu.²Pavel podľa svojho zvyku vošiel medzi nich a po tri soboty rozprával sa s nimi o Písmach, ³vysvetľoval im a vykladal, že musel Kristus trpieť a vstať z mŕtvych. A týmto Kristom, hovoril, je Ježiš, ktorého vám ja zvestujem.⁴Niektorí z nich uverili a pripojili sa k Pavlovi a Sílovi, aj spomedzi bohobojných Grékov veľmi mnohí a z popredných žien nemálo.⁵Ale Židia, plní žiarlivosti, pribrali si niekoľko podliakov z ulice, urobili poplach, vzbúrili mesto, napadli dom Jasonov a hľadali ich, aby ich vyviedli pred ľud.⁶Keď ich však nenašli, vyvlekli Jasona a niektorých bratov pred predstavených mesta a kričali: Títo rozvracajú celý svet a teraz prišli aj sem⁷a Jason ich prijal; všetci konajú proti cisárovým nariadeniam, lebo rozhlasujú, že iný je kráľom, akýsi Ježiš. Takto pobúrili zástup a predstavených mesta, ktorí to počuli.⁹Ale keď dostali záruku od Jasona a ostatných, prepustili ich.¹⁰Tu bratia hneď v noci vpravili Pavla a Síla do Berie. Ako tam prišli, vyhľadali židovskú synagógu.¹¹Títo Židia boli šľachetnejšieho zmysľania ako v Tesalonike; veľmi ochotne prijímali slovo a každý deň skúmali Pisma, či je skutočne tak.¹²A mnohí z nich uverili, aj spomedzi popredných gréckych žien a mužov nemálo.¹³Ako sa Židia v Tesalonike dozvedeli, že Pavel aj v Berii zvestuje slovo Božie, prišli aj tam, podnietili a vzbúrili zástupy.¹⁴

Vtedy bratia rýchle vystrojili Pavla, aby odišiel až k moru; ale Sílas a Timoteos zostali tam.¹⁵A tí, čo vyprevádzali Pavla, odprevadili ho až do Atén a vrátili sa, keď prevzali odkaz pre Síla a Timotea, aby čím najskôr prišli za ním“(Sk.17:1-15).

Horliví, poslušní a verní služobníci – otroci PJK na čele s ap. Pavlom ako vedúcim pracovníkom. Roznášajú zvesť evanjelia od Jeruzalema po Samárii až na okraj sveta. Ich nasledovníci až na naše územie. Vďaka Bohu za to. Dá sa s istotou povedať, že apoštolom poňanov je Pavol a nie Peter. Peter nie je tou základnou osobnosťou, cez ktorú sa evanjelium dostalo do Európy, Grécka - Tesaloniky a ďalej. Pretože sa to nás tak veľmi bytostne dotýka, tak sa zamyslíme nad vierou, ktorá sa dostala cez Tesaloniky až k nám. Poslušnosťou k povolaniu, ktoré bolo Pavlovi uložené plnil cez útrapy, väzenie a prenasledovanie. Duch svätý a prenasledovanie priviedlo Pavla do Tesaloniky z Filipisu. To vieme zo 16. kapitoly. Zo 17. kapitoly vieme, že prešli cez „Amfipolis a Apolóniu a Pavol podľa svojho zvyku vošiel do synagógy medzi Židov a po tri soboty rozprával sa s nimi o Písmach.“ Židia ho prenasledovali, ale on opäť najprv vošiel k nim. Tu mal totiž istotu, že sa môže rozprávať o Písmach, o SZ. Táto možnosť hovorí o Písmach a tak prejsť na svedectvo o PJK. Trvalo to však iba tri týždne. Čo potom?

Ďalší text ukazuje, že udalosti nadobudli rýchly spád. Tento názor je všeobecne prijímaný, že Pavol aj so svojimi spolupracovníkmi v Tesalonikách nepobudol dlho. Tri týždne pôsobenia v synagóge mu umožnilo prístup aj k nežidom, Grékom, či Slovanom. Mimo Židov tu boli mnohí aj z iných národov, ktorí uverili v jedného Boha stvoriteľa a prijali aj zvesť evanjelia o PJK.

Potiaľ je to dobrý začiatok aj v tom prípade, keby musel opustiť synagógu ako miesto stretávania a kázania. Také niečo už vo svojej službe zažil. Tu však úspech evanjelia vyvolalo nepriateľstvo u tých, ktorí evanjelium neprijali a ktorí tejto dobrej zvesti chceli urobiť prietrž, alebo aj koniec.

Môžeme stáť v údive a dať sa poučiť, čo ap. Pavol za tak krátky čas kázal a že to jeho kázanie, nielenže nezaniklo, ale naopak prinieslo krásnu úrodu vo forme príkladného kresťanského spoločenstva, o čom sa dozvedáme z dvoch listov do Tesaloniky.

Z uvedeného vyplýva, že o listy do Tesaloniky by sme sa mali úprimne zaujímať a nad nimi sa zamyslieť. Amen.

Pavlove listy do Tesaloniky

Listy ap. Pavla do Tesaloniky sú priamou reakciou na to čo sa tam udiało po evanjelizačnom pôsobení ap. Pavla a jeho spoluslužobníkov.

Boli napísané okolo roku 51 po Kr. z Korintu. Sú akousi odpoveďou na otázky, ktoré mu kládli veriaci z tohto zboru. Toto odzrkadľuje aj ich obsah, ktorý v hrubých rysoch môžeme chápať takto: 1./Pozdrav 1:1. 2./Radostný stav zboru.1:2-10. 3./Vzájomné vzťahy 2:1-3:13. 4./Duchovné hodnoty a problémy 4:1-5:11. 5./Záverčné napomenutia a pozdravy 5:12-28. Prejdeme na konkrétny obsah jednotlivých častí a zamyslíme sa nad nimi.

1. Pozdrav 1:1 - „¹*Pavel, Silvanos a Timoteos cirkevnému zboru Tesalonických v Bohu Otcovi a v Pánovi Ježišovi Kristovi. Milosť vám a pokoj!*“ V úvode listu sú uvedení služobníci Pána Ježiša Krista /PJK/, ktorí sa aktívne podieľali na celom evanjelizačnom dianí. Pozdrav, ktorý by ani dnes nemal upadnúť do zabudnutia, alebo do „nemoderný.“ Ak ho nepoužívame

ako apoštol, tak sa pripravujeme opožehnanie, ktoré nám dáva Pán Boh. To sa dostáva cez to, keď si to zo srdca navzájom úprimne želáme a to je v zohode s Jeho vôľou. Takýto pozdrav naplňuje všetku Božiu milosť a je podľa Božej vôle pre nás. My sa však o ňu pripravujeme, inými nezmyselnými pozdravmi. Možno si aj v našich spoločenstvách želáme viac požehnaní, viac Božej milosti a Božej prítomnosti, - začnime tým pozdravom, ako Pavol. 2. O radostnom stave zboru.1:2-10.

„²*Ďakujeme Bohu za všetkých vás, kedykoľvek sa zmieňujeme o vás vo svojich modlitbách,*³*a neprestajne spomíname pred naším Bohom a Otcom dielo vašej viery, úsilie lásky a vytrvalosť nádeje v nášho Pána Ježiša Krista.*⁴*Vieme, bratia Bohom milovaní, o vašom vyvolení,*⁵*lebo sme vám nezvestovali evanjelium len slovom, ale aj v moci a Duchu Svätom a v úplnej istote, veď viete, akí sme boli medzi vami a pre vás.*⁶*A vy ste sa stali našimi aj Pánovými napodobňovateľmi, keď ste, hoci v mnohom súžení, s radosťou z Ducha Svätého prijali slovo,*⁷*takže ste sa stali vzorom všetkým veriacim v Macedónii a Acháji.*⁸*Lebo od vás sa rozhlásilo slovo Pánovo nielen v Macedónii a Acháji, ale vaša viera v Boha sa rozniesla po celom kraji, takže nám ani netreba hovoriť.*⁹*Však oni sami rozprávajú o nás, ako sme prišli k vám a ako ste sa obrátili od modiel k Bohu, aby ste slúžili živému a pravému Bohu*¹⁰*a očakávali z nebies Jeho Syna, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vytrhuje z budúceho hnevu.*“

Boh konal cez ľudí, ľudia plnili Božie poslanie a dostavil sa výsledok, za ktorý je potrebné Bohu neustále a opakovane ďakovať. Aké jednoduché a jasné

- či nie? To si uvedomuje apoštol, ale aj nás to vedie do zamyslenia. „*Dielo viery*“ vyjadruje rozdiel čo konáme, s akým úmyslom to robíme a kto o tom vie a má vedieť. Rozhodne sa to prejavilo ako zmenený spôsob života. Pre Pavla bol taký to spôsob jednania samozrejmosťou a bol mu vlastný. Vidíme to aj z iných listov. Vedel to a ocenil tento prínos v šírení radostnej zvesti evanjelia aj pri iných. Ich služba sa konala v „*láske a s vytrvalosťou*.“ Nebolo to čosi iba ako prvé vzplanutie, povinnosť, prípadne zmena v službe, ktorá by upadla do rutiny, aby sa pritom zabudlo na prvú lásku.

Svedectvo slova z láskou, k tomu je potrebné vedenie Ducha svätého. Ich konanie odzrkadľovalo lásku a milosť Božiu lásku v nich. Preto ap. vyzdvihuje to čo je medzi nimi zjavné a aj prítlačivé. Bez toho, aby museli hovoriť, bolo to výrazné v ich životoch. Videl to apoštol aj iní - široké okolie. To videli, bolo jasné, že sú „*úplne v Božích istotách, rukách,*“ sú Boží a v Božích službách. Nielenže vieru prijali, ale ju aj ďalej až „*nákazlivo a zjavné*“ šírili. Zachovala sa tu postupnosť odovzdania viery.

Prvý je a má byť PJK a za Nim, hneď apoštolovia a v ich šľapajach ti ďalší. Tí, o ktorých platí:

„*A keď ste už zbliekli všetku zlosť, všetku falošnosť, pokrytectvo, závišť a všetko ohováranie,² ako práve narodené nemlumníatka túžte po duchovnom čistom mlieku, aby ste ním rástli na spasenie, keďže ste už okúsili, že Pán je dobrý.⁴ Pristupujte k Nemu, živému kameňu, ľudmi zahrnutému, ale Bohom vyvolenému a vzácnemu,⁵ a aj vy sami ako živé kamene budujte sa na duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete príjemné Bohu skrze Ježiša Krista“ (1.Pt.2:1-5).*

Mladý zbor v krátkom čase založený, „*sa stali vzorom všetkým veriacim.*“

Nuž kto by nechcel žiť, kto by nechcel mať spoločenstvo v takomto zbore? Za také niečo sa ale dá horlivo prosiť a ak Pán pripraví skutky, tak treba aj konať. Byť vzorom a šíriť príjemnú vôňu evanjelia lásky. Taký bol PJK a my Ho máme nasledovať.

«*Hoci v mnohom súžení, s radosťou z Ducha Svätého prijali slovo*»

Ako ide dohromady „*súženie a radosť?*“ Skutočne iba cez Ducha Božieho, či Svätého. To je oslovujúce a vedie do zamyslenia. Týmto je zvýraznená moc vypôsobená Duchom svätým. Svätým myslením sa dostaví sväté konanie. Slovo, ktoré im bolo hlásané, ktoré im bolo povedané brali vážne a do slova. Rozumeli mu a uviedli do svojho života. Nové myslenie, z novej zvesti, ktorá dáva podnet na zmenu a s modlitbou prichádza aj sila to uviesť do života. Niekedy hľadáme pres príliš duchovne v morálnych hodnotách. Hľadáme akési mystéria, ale uvedomme si, že je to predovšetkým naše jednoduché, čisté sväté myslenie na základe Písma, podľa ktorého máme konať a žiť. To je to čo hovorí PJK:

„*Čo ma oslovujete: Pane, Pane! a nečinite, čo hovorím? Ukážem vám, komu je podobný každý, kto prichádza ku mne, počúva moje slovo a zachováva ho.⁴⁸ Podobný je človeku, ktorý si stavia dom; hlboko kopal a položil základ na skalu“ (Lk.6:46-48).*

V tom zmysle na inom mieste hovorí Pavol toto:

„*A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle, aby ste vedeli rozpoznať, čo je v vôľa Božia, totiž, čo je dobré, milé a dokonalé“ (Rm.12:2).*

V skutku treba ísť k Slovu Božiemu, do Písma svätého a podľa toho si usporia-

dať myseľ a následne spôsob života, reči i konanie. Iba tak budeme podobní zboru v Tesalonikách. Máme mnoho kresťanských konferencií, aktivít, prednášok a seminárov, mládežníckych kempov, ale výsledok nie je zďaleka taký, aký bol v Tesalonikách. Krátke pôsobenie ap. Pavla a jeho skupiny a vysoko ohodnotený výsledok. Ešte jedno je výrazné čo v iných listoch nie je až tak výrazné:

«Očakávali z nebies Jeho Syna, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vytrhuje z budúceho hnevu»

Toto nám táto časť listu hovorí. Nielenže vedeli, o druhom príchode PJK a o vytrhnutí Cirkvi, ale oni tým žili. Žili v očakávaní, tým museli byť aj bdieť a viesť posvätení život. PJK chce, aby sme boli bdieť, chce, aby sme žili v očakávaní na Nehu. Tak ako by sa to malo udiť dnes. Máme priam milovať Jeho druhý príchod, možno nám chýba práve tá láska. Očakávanie také, aby čo najskôr prišiel, aby nemeškal. Nie oni sa nemýlili, nemýlil sa ani ap. Pavol. PJK je pripravený prísť v každý čas, ale príde v ten pravý čas, bez meškania, bez omylu, v dokonalosti a v plnosti lásky i milosti. Pre mnohých prekvapujúco ako zlodej v noci. Totiž platí:

„Pán nemešká so zaslúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale vám zhovieva, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie.¹⁰ Príde Pánov deň ako zlodej, keď sa nebesá rachotom pomínú, živly sa rozplynú v ohni a zem so svojimi dielami zmizne.¹¹ Keď sa všetko takto rozplynie, akí musíte byť v svätom konaní a zbožnosti vy,¹² ktorí túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesá rozplynú v ohni a živly roztopia v požiari?!¹³ Podľa Jeho zaslúbenia očakávame nové nebesá a novú

zem, v ktorých spravodlivosť prebýva“ (2.Pt.3:9-13). Amen.

Vzťahy Božích detí

Druhá kapitola ako sme v krátkosti vyjadřili, je kapitolou, ktorá hovorí o vzťahoch vo vnútri znovuzrodeného spoločenstva. Tieto môžeme ešte deliť na vzťah apoštola a spoluslužobníkov k zboru ako aj opačne. Vzťah zboru k apoštolom. Teda najprv 1.Te.2:1-9 a tu je napísané toto:

„Ved' sami viete, bratia, že náš príchod k vám nebol daromný,² ale hoci sme predtým, ako viete, mnoho trpeli a potupu znášali vo Filipis, odvážili sme sa vo svojom Bohu zvestovať vám evanjelium Božie v mnohých bojoch.³ Naše napomenutie nepochádzalo totiž ani z poblúdenia, ani z nečistých pohnútok, ani z podvodu,⁴ ale ako nás Boh uznal za hodných a poveril zvestovať evanjelium, tak hovoríme - nie ako tí, ktorí sa chcú páčiť ľuďom, ale Bohu, ktorý skúma naše srdcia.⁵ Ved', ako viete, ani sme vám nikdy nelichotili v reči, ani - Boh je svedok! - nechceli sme lakome získať niečo pre seba,⁶ ani sme nehľadali ľudskú slávu ani u vás, ani u iných.⁷ Ako Kristovi apoštolovia mohli sme síce požadovať vážnosť, ale boli sme prívetiví k vám, ako keď dočiacca matka láska detí.⁸ Tak sme sa vinuli kvám, že sme boli hotoví dať vám nielen Božie evanjelium, ale aj vlastné duše, pretože sme si vás zamilovali.⁹ Iste sa pamätáte, bratia, na našu prácu a námahu. Vo dne v noci sme pracovali, len, aby sme nikomu z vás neboli na ťarchu, a tak sme vám kázali evanjelium Božie.

«Náš príchod k vám» Bolo to zvláštne, neplánované stretnutie. Apoštol je si vedomý toho, že boli od samého začiat.

ku pozorní. V liste pokračuje a prechádza na seba a na tím Božích spoluslužobníkov. Čo ich spájalo, čo ich viedlo k vzájomnej súdržnosti a podpore v službe. Hoci boli prenasledovaní a potupovaní predsa v službe neustáli. Vo svojej reči prechádza na Pána, ktorý vlastne za tým všetkým stojí a že iba v nádeji v Neho a s Ním vôbec mohli hlásať evanjelium aj im v Tesalonikách.

„*Náš príchod*,“ teda príchod Pavlov a spol., je zakotvení v Bohu, je podľa Božieho programu. Je pod Božou ochranou i pod Božou mocou. Je tu ešte viac: „*nás Boh uznal za hodných a poveril.*“ To nie je iba fráza, ani namýšľanie si, to je vedomie, ľudskej slabosti a nehodnosti, ktorú očistil, zapečatil Duch svätý a umocnil sám PJK. Pavol a jeho spolupracovníci si boli istí tým, že sú Božími zmocnencami. Očistení a svätí nie preto, že človek takýmto môže byť, iba preto, že to vykonal za nich sám PJK obeťou na kríži. Ich príchod nebol organizovaný, ich príchod bol „núdzovým“ riešením v danej situácii. Bol to doslova útek pred prenasledovaním a potupou.

Iste máme aj dnes takýchto evanjelistov, ktorí vedia o istote svojho spasenia a povolania do služby. Aj svedčia o tom. Rozdiel je však isto v prístupe. Každý poctiví evanjelista si musí uvedomiť, že má viesť Bohu milý života, ale pred neveriacimi ľuďmi nemusí byť ako taký prijatý. Nemusí byť za čistého, či svätého uznaný. Svet si vždy niečo nájde. Slovo kríža, slová pokánia a budúceho spasenia, alebo Božieho hnevu a súdu, tu majú svoje opodstatnenie, ale... I svedecké slová, ktoré sú v knihe „Zjavenia“ majú tiež svoje nezastupiteľné miesto a pri evanjelizácii majú zaznievať, buď priamo, alebo v kontexte zvesti evanjelia. To spoznáваме aj z listu do Tesaloniky, že to Pavol tak ro-

bil. Žiaľ dnes nemáme takýchto poslucháčov, otvorených a pozorných. Tých, ktorí sú ochotní prijať evanjelium, hoci by boli prenasledovaní a potupovaní. Takých pripravuje iba sám Pán s našimi modlitbami.

Vieme kam až pokročila bezbožnosť a hriešnosť. Kam postúpilo sebectvo, honba za vlastným prospechom a samofúbosťou. Nielen vo svete, ale aj v spoločenstve veriacich sa rozmohol kúkoľ a plevy. Nepoukázat svet na budúci súd a zjavnú Božiu reč, ktorá prichádza cez znamenia a katastrofy nie je dostatočným evanjeliom. Výzva na záchranu a spásu týmto stráca určitú účinnosť a hodnotu, tú ktorú nám zjavil sám PJK.

Nekázat o siedmych cirkvách zo „Zjavenia“, tým stráca Božie slovo na pestrosti, zaujímavosti a príťažlivosti aj pri vyučovaní evanjelia. Nepripravovať Boží ľud na vytrhnutie, či druhý príchod je nedostatočnosť v Božej zvesti. To však zreteľnejšie a výraznejšie potvrdzujú ďalšie texty z 1. I. Te. Aj PJK hovorí - nech sa Ti stane podľa tvojej viery /Mt. 9:29/.

«Nabrať odvahy a nelichotiť» Pavol tiež stál pred problémom odvahy. Celý priebeh mu však dodával istotu, že sa všetko deje v Božej réžii. S čím apoštol nemal problém. Hovoril pravdu, hovoril o všetkom, čo k evanjeliu patrí a nekázal evanjelium prosperity. Povedal:

„*tak hovoríme - nie ako tí, ktorí sa chcú páčiť ľuďom, ale Bohu.*“

Vedel, že nasledovanie PJK je aj o možnom nesení kríža. Vedť to potvrdil svojimi slovami sám PJK, takto:

„*Vtedy riekol Ježiš učeníkom: Ak niekto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje ma!*²⁴ *Lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí ho; ale kto by stratil život pre mňa, náj-*

de ho“ (Mt.16:24,25).

Vzťah zvestovateľov ovplyvnil spôsob, ktorý je jasný. Zrozumiteľne opísaný vo veršoch 7 a 8. Vo verši 9 dáva apoštol smelú výzvu k tomu, aby ich vzťah samy posúdili a potvrdili. Apeluje na ich vlastný úsudok. Keď sa zamýšľame nad Pavlom a spol., tak si nemôžeme nevšimnúť to, že sa ap. opiera o ich vzájomný vzťah. Ten je dôležitý a má byť obojstranný. Slovo v deviatom verši prechádza k téme, ktorú si overil aj pri nich a vie ako budú na to reagovať. Teda píše:

„¹⁰Vy ste svedkami, aj Boh, ako zbožne, spravodlivo a bez úhony sme sa správali k vám, veriacim: ¹¹vy viete, ako sme vás každého - ako otec vlastné deti -¹²napomínali, povzbudzovali a svedectvom zaväzovali, aby ste žili dôstojne Boha, ktorý vás povoláva do svojho kráľovstva a slávy.¹³ Preto aj my neprestajne ďakujeme Bohu, že keď ste prijali naše kázanie o Bohu, prijali ste ho nie ako ľudské slovo - čím naozaj je! - ale ako slovo Božie, ktoré pôsobí aj vo vás veriacich.¹⁴ Ved' vy, bratia, ste napodobňovateľmi cirkevných zborov Božích, čo sú v Judsku v Kristovi Ježišovi, lebo aj vy ste trpeli od vlastných rodákov, čo tamti od Židov,¹⁵ ktorí zabili aj Pána Ježiša a prorokov, aj nás prenasledovali. Ani Bohu nie sú milí a všetkým ľuďom sú odporní,¹⁶ prekážajú nám zvestovať evanjelium pohanom, aby boli spasení a robia to preto, aby dovŕšili mieru svojich hriechov. Ale prišiel na nich hnev až do konca. ¹⁷My však, bratia, keď sme na krátky čas aj osireli, odlúčení od vás, pravda, len telesne, nie srdcom - s túžbou tým vrúcejšou sme sa usilovali vidieť vás opäť tvárou v tvár. ¹⁸ Preto sme chceli prísť k vám, ja, Pavel, opäto-

vne, ale satan nám to prekazil.¹⁹ Ved' kto je naša nádej alebo radosť alebo veniec chvály pred našim Pánom Ježišom pri Jeho príchode, ak nie aj vy?²⁰ Lebo vy ste naša sláva i radosť!“

«Vy ste svedkami» Táto výzva je s očakávaním na odpoveď, či reakciu. Môže byť položená iba tým, o ktorých vieme, že sa o nás a naše dianie, či svedectvo zaujímali. To čo sa odohrávalo medzi nimi, to bol záujem o život. Ap. Pavol a jeho spoluslužobníci vedeli čo učiť. Učili to, čo žili. Šlo predovšetkým o zvesť evanjelia, o ukrižovanom a zmŕtvychvstalom PJK. To bola základná zvesť a túto prijali poslucháči. Živo na ňu reagovali, tým sa zvesť evanjelia mohla zvestovať v celej šírke a výške. Takže sa mohlo hovoriť o druhom príchode, o vytrhnutí, to viedlo k životu v očakávaní a v bdelosti. Boli to ľudia, ktorí kládli otázky. Tie otázky oživovali zvesť, bol to dôkazom, že majú záujem o celú zvesť evanjelia, ktorá bola v tom čase známa. Zvesť a požiadavky, ktoré táto zvesť so sebou niesla boli ochotní a odhodlaní uviesť do života. Nielen do života svojho, ale mali záujem o to, aby sa zvesť takto niesla ďalej, k iným, najmä k ich blíznym i príbuzným. Život do zvesti evanjelia vkladajú nielen zvestovatelia, ale aj tí čo zvesť počujú a prijímajú. To vytvára živý a narastávajúci dialóg, tu vstupujú do popredia modlitby.

«Život, dôveru a lásku» a to „opätovanú“ proklamujú tieto slová:

„Vám, veriacim: ¹¹vy viete, ako sme vás každého - ako otec vlastné deti -¹²napomínali, povzbudzovali a svedectvom zaväzovali, aby ste žili dôstojne Boha, ktorý vás povoláva.“

Nielen to, že sa obe strany zúčastňujú tohto procesu znovuzrodenia, rastu vo viere, ale je tu sám Pán Boh, ktorý je v takomto procese dominantou. Do také-

hoto života viery vstupuje aj prejav vernosti a stálosti. To hovoria slová o znášaní utrpenia a prenasledovania, v ktorom sa osvedčila jedna aj druhá strana. A teraz už nie dve strany, ale jedno živé spoločenstvo v PJK. Spoločenstvo, ktoré je fyzicky od seba vzdialené, ale v du-chu a srdcom je jedno. Tu jednotu vytvára dielo PJK, ktoré nikdy nemožno zanedbať, ak chceme tvoriť kresťanskú jednotu. Je tu aj túžba po jednote, po jednote nielen duchovnej, ale aj telesnej, i po takej túži ap. Pavol a jeho spolupracovníci. Chcú sa vidieť, chcú sa stretnúť, chcú spolu pobudnúť a vo viere rásť.

Život, v dôvere, láske a vernosti, pri-náša však aj závisť a nepriateľstvo, stavia hranice medzi veriacimi a medzi svetom. Toto nie je ľahký a jednoduchý život, ale život, ktorý má zasľúbenie vo večnej odmene. Čo urobíme s takýmto svedectvom viery? Ako sa to prejaví v našom, v mojom živote to sú otázky, ktoré dianie od nás požaduje príklad z Tesaloníky. Hoci vzdialené, časom a kultúrou, ale pôsobí oživujúco ešte aj dnes. toto môže priniesť slávu Bohu a nám život večný. Toto nám hovorí Pán práve týmto listom aj tým, že práve pre nás a do našej kultúry a reči sa preniesla táto radostná zvesť z Tesaloníky, či Solúna. Preniesla sa do Nitry a jej okolia, jej odkaz máme do dnes tu. Neza-budnime na to, že akú výsadu mali vte-dajší Slovania, že mali celú Bibliu vo vlastnej reči v „staroslovienčine.“ Oveľa skôr ako takúto výsadu mali germán-ske kmene, či anglo-saské, alebo iné. Všetky dôležitejšie je, kde sú dnes vo viere potomkovia germánskych, či anglo-saských kmeňov a kde sú potomkovia Slovanov. Či už vo viere a či v kresťanských aktivitách, vo svedectve evanjelia? Po tom čo si túto otázku zodpovie-me, podľa toho sa môžeme rozhodnúť

ako sa a začo sa máme modliť. Prípa-dne čosi s tým stavom urobiť.

Láska a služba

V 1. liste do Tesaloníky v 3. kapitole je napísané:

„¹ Preto, keď sme už nemohli ďalej vydržať, rozhodli sme sa, že sami ostaneme v Aténach,² a poslali sme Timotea, svojho brata a služobníka Božieho v práci za evanjelium Kris-tovo, upevniť a povzbudiť vás vo viere,³ aby sa nikto nesklátil v týchto súženiach. Lebo sami viete, že sme na to ustanovení.⁴ Ved' už keď sme boli u vás, vopredsme vám poveda-li, že nás očakáva súženie; tak sa i stalo, ako viete.⁵ Preto aj ja, keď som už nemohol ďalej vydržať, poslal som ho, aby sa dozvedel o vašej viere, či vás, ozaj, pokúšiteľ nepokúšal a či tak nevyšla nazmar naša námaha.⁶ A teraz, keď sa Ti-moteos vrátil od vás k nám a prinie-sol nám dobrú zvesť o vašej viere a láske, aj že si na nás stále spo-mínate po dobrom a žiadate si nás vidieť tak ako my vás,⁷ pri všetkej svojej tiesni a súžení potešili sme sa, bratia, pre vašu vieru,⁸ takže te-raz opäť žijeme, keď vy stojíte v Pá-novi.⁹ Akou vďakou sa však môže-me odplatiť Bohu za vás, pre všetku radosť, ktorú máme z vás pred svojím Bohom?¹⁰ Vo dne v noci snažne prosíme, aby sme vás videli tvárou v tvár a napravili nedostatky vašej viery.¹¹ Kiež sám náš Boh a Otec a náš Pán Ježiš pripraví nám cestu k vám!¹² A vás nech rozhojní a obo-hatí Pán takou láskou vospolok a ku všetkým ľuďom, akú aj my máme k vám,¹³ a nech vám utvrdí srdcia aby boli bez úhony v svätosti pred naším Bohom a Otcom, keď náš Pán Ježiš príde so všetkými svoji-

mi svätými.“

«Prejav lásky službou» Láska, ktorá nevie ďalej vydržať a preto musí niečo konkrétne vykonať. Vykonať však ten pravý skutok lásky je tým najlepším prejavom a ten je, viest' k spaseniu a rastu vo viere. O láske treba radšej menej hovoriť a najlepšie je ju preukázať službou. Službou v evanjéliu. Nie raz sa stáva, že dobre mienené a cielené, dobrý úmysel zle dopadne. Prvým predpokladom je vedieť, čím a kým sme, čím a kým je ten druhý. To je dobrý predpoklad, začína to však modlitbou a poznaním potreby toho druhého. Ďalej je prístup s láskou a najlepšie je začať niečím pozitívnym. Boží služobník vie, aké je jeho poslanie a v tom aj je činný. Toto je tu jasne nastolené a preto sa aj ap. Pavol rozhoduje tak, že v tomto smere obetuje to, čo mu je najmilšie, čo mu je najbližšie. Pavel sa preto rozhodol pre Timoteja, ktorého veľmi miluje. Vieme ako o ňom hovorí na inom mieste „syn môj“ - v 1. I. Tm. 1:18.

Tu sa vynára aj otázka, či iba hlásanie evanjelia sú skutky, ktoré sú zapísané v nebi? Odpoveď znie nie. Pretože i sám PJK, nás učí takto:

„³³ *Predajte, čo máte, a rozdajte ako almužnu. Získajte si mešce, ktoré sa nezoderú; nehnúci poklad v nebesiach, kam sa zlodej nepriblíži, ani moľ nekazí;*³⁴ *lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce.*“ (Lk. 12:33,34). V samotnej výzve je naznačená orientácia našich skutkov. Ešte konkrétnejšiu predstavu získame ak si spomenieme na inú reč PJK:

„³¹ *Keď Syn človeka príde vo svojej sláve a všetci anjeli s Ním, posadí sa vtedy na trón svojej slávy.*³² *I zhromaždia sa pred Neho všetky národy; a oddelí ich, ako pastier oddeluje ovce od kozlov,*³³ *a postaví si ovce sprava, kozlov však zľava.*

³⁴ *Vtedy povie Kráľ tým na pravici: Podte, požehnaní môjho Otca, prijmite ako dedičstvo kráľovstvo, ktoré vám je pripravené od stvorenia sveta.*³⁵ *Lebo hladný som bol, a dali ste mi jesť; bol som smädný, a dali ste mi piť; prišiel som ako cudzinec, a prijali ste ma;*³⁶ *bol som nahý, a zaoodeli ste ma; bol som nemocný, a navštívili ste ma; bol som vo väzení, a prišli ste ku mne“* (Mt.25:31-36).

Veľmi záleží na úmysle a stave s nášho srdca, keď chceme konať skutky, ktoré budú mať večnú hodnotu. To všetko sa odráža aj zo spolupráce Pavlových súčasníkov. Na druhej strane u Tesaloničanoch bola tiež túžba po duchovnom poznaní a raste. Ako na inom mieste uvidíme, je tu aj reč o napomínaní, reč usmerňujúca život veriacich. Týmto však slová nekončia. V týchto listoch sa píše aj o jedinečnej téme o „*druhom príchode PJK a o vytrhnutí.*“ Listy hoci sú krátke, predsa zahrňujú v sebe celé rozsiahle a úplné Slovo Božie. Pri túžbe po takom poznaní sa nedá zastať, zadriemnuť, nudiť sa, ako to veľmi často vidíme v našich kresťanských zboroch.

Nie je to tým, že ostávame, jedine pri dôležitej téme - „posvätený život?“ Áno, to nesmieme zanedbať, ale na druhej strane je to málo a je to neúplné Božie slovo. Treba ohlasovať Božie zaslúbenia, Božie plány a ciele do budúcnosti. Tak ako to je v týchto listoch. To sú súčasne slová, ktoré vyjadrujú dokonalú Božiu lásku a zámery. To je súčasť „posvätného života“, vytvára preň podmienky a podnecujúce. To by sme mali pochopiť.

«Otvorené srdcia» Je samozrejme, že sa najprv musíme postarať o seba. Kto sám nestojí pevne na „pôde“, ten pri záchrane iného spadne tiež na dno „bahna.“ Život je podmienený službou, apo-

štolov dobrý priateľ a služobník MUDr. Lukáš to dobre vedel. Preto sprevádza Pavla na jeho cestách. Mal na starosti nielen Pavlov zdravotný stav, ale riešil aj vlastné problémy a potreby. Takto:

„miluj blížneho, ako seba samého.“
Ži vyrovnaný život v každom ohľade. Toto je aj Pánu Bohu milé a samozrejmé, aj nás takto usmerňuje. Žiaľ my ľudia sme ako hokejisti, raz pri jednom „mantinely“ a zas pri druhom, iba tá stredová tvorivá hra sa nám nedarí, alebo ani o ňu dokonca nemáme záujem. Nuž, ale Pavlov postoj a konanie sú iné. Také, že vlastnými rukami pracuje pre svoje zabezpečenie. A obetavosťou prekypuje pre svoje bližšie či širšie okolie. To však znamená neuzavrieť sa do vlastnej škrupiny, do vlastných problémov, ale zaujímať sa aj o druhých. Nielen vlastná rodina, zbor, či dedina, ale aj dianie v národe, v meste a vo svete majú byť predmetmi našej starostlivosti, služby a záujmu. Pokiaľ ide o priority tie by nám mali byť tiež jasné - z Písma. Predovšetkým mať rozhlád, o čo ide - tak vedieť poslúžiť. Služba so širokým záberom sú predovšetkým modlitby a nimi začína všetko. Predovšetkým to „dobré“ nebeské. Ak PJK otvorí cestu aj ku konkrétnej pomoci tak ju treba s vážnosťou prijať a konať.

V prečítanom texte sú tiež slová:

„upevniť a povzbudiť,³ aby sa nikto neskľátil v týchto súženiach.“

Boje v utrpení sú otvorené „dvere“ k možným pádom. Na tie treba byť pripravený, toto tiež má byť súčasťou evanjelia. Vyvarovať sa ľahkomyselnému, alebo lákavému hlásaniu evanjelia o prosperite a blahobyte. Skôr treba poukázať na neúnavnú činnosť toho zla - „pokušiteľa.“ Aj touto témou sa treba zaoberať. Možno sa i v našich zboroch o tom málo hovorí, alebo sa už vô-

bec nehovorí o pekle a večnom zatratení. O možnom „klátení“ a ceste návratu do istoty spasenia. Áno, je príjemnejšie hovoriť o milosti, láske, ale realita je taká, že ani nepriateľ nespí a „pokúša“, len aby niekoho strhol so sebou. Isté poznáte príjemné chvíle strávené s bratom, sestrou, kde je jednomyseľnosť, porozumenie a ústretovosť, či vzájomné prijatie. Zamyslime sa aj na ďalších detailoch, ale nielen príjemných. Začnime modlitbami, aby tu nebolo hlásané nedostatočné evanjelium. V prípade, že list do Tesaloniky akceptujeme, tak bude aj listom pre naše Slovensko, či do našich zborov a domácností. Túžbu, akú má a vyjadruje apoštol v liste, takú začnime pestovať aj v našich srdciach.

«Vo všetkom prítomný Pán» Apoštol v listoch píše o ich aktivitách i vzťahoch. Ale hlavne nezabúda na Boha. Na Ježiša Krista ako hlavu, ktorú nevynecháva, priam vyprosuje o požehnanie od Pána. Od 9.verša píše ako je ukotvený vierou v PJK, pretože vie to, že:

„kto však má pochybnosti, keď niečo požíva, odsúdený je preto, že to ne požíva z viery. A všetko, čo nie je z viery, je hriech“ (Rm.14:23).

PJK prítomný v ich aktuálnom živote a udalostiach. Tým to však nekončí, je tu aj PJK ako nádej do budúcnosti a večnosti. Jeho druhý príchod na túto zem. Táto udalosť je o nádeji, nie je iba o niečom neistom o predstavách, ale má konkrétnu podobu, ktorá je aj opísaná už prorokom Izaiášom v 11. a 12.kap.:

„Z Izajovho pňa vyženie mládnik a z jeho koreňov vyrastie výhonok.² Spočinie na ňom Duch Hospodínov, duch múdrosti a rozumnosti, duch rady a sily, duch známosti a bážne Hospodinovej.³ V bážni pred Hospodínom bude mať svoju záľubu. Nebude súdiť podľa toho, čo

mu oči vidia, a nebudú rozhodovať podľa toho, čo mu uši počujú,⁴ ale v spravodlivosti bude súdiť slabých a správne vynášať výrok biednym zeme. Biť bude zem palicou svojich úst a bezbožníka usmrtí dychom svojich perí.⁵ Spravodlivosť bude pásom na jeho drieku a pravda bude opaskom na jeho bedrách.⁶ Vlk bude hosťom ubaránka a leopard bude ležať s kozľaťom. Tefa, levíča a kŕmny dobytok budú spolu a malý chlapec ich poženie.⁷ Krava s medveďom sa budú pásť, ich mladé budú spolu ležať a lev bude žrať slamu ako dobytok.⁸ Dojča sa bude hrať nad dierou kobry a batola vystrie ruku nad brloh zmije.⁹ Nebudú zlerobiť ani škodiť nikde na mojom svätom vrchu, lebo zem bude plná poznania Hospodina, ako vody pokrývajú more.¹⁰ V ten deň pohanía vyhládavať budú koreň Izajov, ktorý stojí ako koruhva národov, a slávny bude jeho príbytok.¹¹ V ten deň Pán druhý raz vystrie ruku, aby vykúpil zvyšok svojho ľudu, ktorý zostane v Asýrii a Egypte, v Patrose, Kúši, Éláme, v Šineáre, Chamáte a na morských ostrovoch.¹² A zdvihne koruhvu pre národy, zozbiera rozohnaných Izraela a zhromažď rozptýlených Júdu zo štyroch strán zeme.¹³ Žiarlivosť Efrajima ustúpi a protivníci Júdu budú vyhubení. Efrajim nebude žiarliť na Júdu a Júda nebude sužovať Efrajim.¹⁴ Spúšťať sa budú po svahu Filištincov na západ, spoločne budú lúpiť synov Východu. Vystrú si ruky na Edóm a Moáb a Amónci im budú poddaní.¹⁵ Hospodin vysuší záliv Egyptského mora svojím horúcim vetrom, zamáva rukou nad Eufratom a rozbije ho na sedem riečísk, takže aj obutý ho prekročí.¹⁶ Cesta bude pre zvyšok Jeho ľudu,

ktorý zostane v Asýrii, ako bola pre Izrael, keď tiahol nahor z Egypta. Potom v ten deň povieš: Dákujem Ti, Hospodine, lebo - hoci si sa hneval na mňa - Tvoj hnev sa odvrátil a potešil si ma.² Ajhľa, Boh je moja spása, dúfam a nebojím sa, lebo Hospodin je moja sila a moja pieseň. On sa mi stal spasením.³ S radosťou budete čerpať vodu z prameňov spásy.⁴ V ten deň povieť: Ďakujte Hospodinovi, vzývajte Jeho meno, zvestujte Jeho skutky medzi národmi, pripomínajte, že je vyvýšené Jeho meno.⁵ Ospevujte Hospodina, lebo slávne veci učinil, nech je toznáme na celej zemi.⁶ Jasaj a plesaj, obyvateľka Siona, lebo je veľký uprostred teba Svätý Izraela!“

O tom všetkom sa mohli dozvedieť od ap. Pavla, vyučeného farizeja a rabína zo Starej zmluvy. Je otázne, či chceme i my toto všetko vedieť a poznať? Chceme aj my byť vyučení ako boli Solúnčania, od ktorých prišla zvest' evanjelia aj na naše územia? Amen.

Rast a zmena

Pri celkovom nadhľade na list sme nasledujúci text zaradili pod duchovné hodnoty. Tie môžeme ďalej deliť na témy o posvätenom živote v.1-8, o bratskej láske v.9-12 a o vytrhnutí, či náhlejšej zmene v 13-5:11. Prečítame si pokračujúci text z listu a to zo 4.kapitoly:

„¹Napokon však prosíme vás, bratia a napomíname v Pánovi Ježišovi, aby ste sa vždy viac rozhojňovali v tom, čo ste od nás prijali, totiž, ako máte žiť - ako už aj žijete - a páčiť sa Bohu.² Ved' viete, aké príkazy sme vám dali v mene Pána Ježiša.³ Lebo to je vôľa Božia: vaše posvätenie. Zdržiavajte sa smilstva,⁴ a nech si každý z vás vie získať manželku s posvätnosťou a úctivosťou,⁵ nie svá-

šnivou žiadostivosťou ako pohanía, ktorí nepoznajú Boha.⁶ Nech sa nikto vo svojom počinaní nedopúšťa prechmatov a neklame brata, pretože pomstiteľom všetkého toho je Pán, ako sme vám to už skôr povedali a osvedčili.⁷ Lebo Boh nás nepovolal k nečistote, ale vposvätení.⁸ Kto teda týmto pohŕda, nie človekom pohŕda, ale Bohom, ktorý vám aj dáva svojho Ducha Svätého.⁹ O bratskej láske vám písať netreba, veď vy ste sa od Boha naučili milovať vospolok.¹⁰ Veď to aj robíte všetkým bratom v celej Macedónii. Ale vás napomíname, bratia, aby ste sa v tom ešte viac rozhojňovali¹¹ a všemožne sa snažili nažívať v pokoji, každý konať svoje a pracovať vlastnými rukami, ako sme vám prikázali,¹² aby ste počestne žili pred tými, čo sú mimo, a aby ste nepotrebovali nikoho.“

«Rast v posvätenom živote» Po vzťahoch lásky a vzájomnej pomoci píše apoštol o posvätení. V texte tu je dvakrát slovo „rozhojňovať sa“ inými slovami rásť v pozitívnom slova zmysle. Najprv sa vyjadruje všeobecne dá sa povedať „vo všetkom čo sme vás naučili.“ Dôraz je na tom, aby to uviedli do ich každodenných životov. Živé Božie slovo, ktoré si čítame, kázeň, alebo výklad Písma, ktorý počujeme sa stáva pre nás živým slovom len vtedy, keď sa zamyslíme nad ním ako ho uviesť do našich životov. O tom čo to pre nás osobne znamená, ako tu uvedieme do nášho života, do života našich blížnych. Nielen, že sa zamyslíme, ale urobíme konkrétne život sa dotýkajúce kroky. Nie kritika, obrana ako to nejde, či iné ospravedlňovanie sa je namieste. Obranná pozícia umŕtvuje slovo života, ale aktívny prístup a praktická realizácia slova v našich životoch, je živým slo-

vom. V tomto procese niet zastavenia, ani odpočinku, ani hovenie si na určitej úrovni. Ján v jeho 1. liste píše:

„Píšem vám, «deti», pretože sú vám odpustené hriechy pre Jeho meno.¹³ Píšem vám, otcovia, pretože ste poznali Toho, ktorý je od počiatku. Píšem vám, «mláďenci», pretože ste zvíťazili nad zlostníkom.¹⁴ Napísal som vám, deti, pretože ste poznali Otca. Napísal som vám, «otcovia», pretože ste poznali Toho, ktorý je od počiatku. Napísal som vám, mláďenci, pretože ste silní a slovo Božie zostáva vo vás a zvíťazili ste nad zlostníkom.¹⁵ Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nieto v ňom lásky k Otcovi.¹⁶ Lebo čokoľvek je vo svete, žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta.¹⁷ Svet však hynie, aj jeho žiadosť hynie, ale ten, kto koná Božiu vôľu, zostáva naveky“ (1. Jn. 2:12-17).

Apoštolovia sú vedení Duchom svätým a ich učenie sa nesie v jednote a vzájomnom dopĺňovaní. Pavel hovorí o vývoji a Ján ten vývoj charakterizuje od dieťaťa, cez mládenca až po otca. Berie ako samozrejmosť rast a definuje jasný rozdiel medzi jednotlivými generáciami. Tak to má byť. Ak sa generácie navzájom v láske neporozumejú, ak každý chce byť múdrejší a svojhlavý. Ak je rozkol, tam sa zbor pripravuje o požehnanie - to nám Písmo. Hovorí o tom na rôznych miestach. Medzi generáciami sú vzájomné prednosti, tie treba poznať vo vzájomnej úcte a láske uplatniť. Inak to ide „dolu vodou.“ Nie, tak: „my starí všetko vieme najlepšie.“ Nie, to nie. Starší síce majú skúsenosti, tie treba vedieť v správnom čase a spôsobom uplatniť. Taktiež mladší vek má svoju silu, má poznanie odpustenia na to všetko netreba zabudnúť a s po-

žehnaním uplatniť. Stáva sa, že niekedy vo vyššom veku mnohí pôsobia ako malé deti. Nie pre vek, ale pretože nedozreli v otcov. Netreba to ospravedlňovať vekom. Pravda je niekde inde - vôbec nedorástli v «otcov».

Zamyslime sa čo je našou prioritou, či majetok a blahobyť, alebo duchovné hodnoty? O tom nech rozmýšľa každý, mladší či starší, pokiaľ je čas. Každý vek má svoje prednosti. A nejde tu iba o mužov, ale o každého bez rozdielu.

«Rast v konkrétnych oblastiach»Nieleň všeobecné v posvätenom živote, ale aj v konkrétnych oblastiach duchovného života. Tu sa často naráža na veľmi citlivé a iba sťažka riešiteľné prestúpenia voči Božím prikázaniam.

„*Smilstvo a posvätený život v manželstve*“ je prvým citlivým bodom, ktorého sa dotýka ap.Pavol.Jedným z veľmi dôležitým zo vzťahov medzi manželmi je pohlavný styk a pohlavné vyžitie sa. Je príliš jednoznačné a nespochybniteľné prikázanie - „*nesmilniť.*“ Koľko však vzniká manželstiev, ktorým prvoradým pohnútkom je iba pohlavné vyžitie. Myslíme si, že dnes je tak mnoho dobrých kresťanský predmanželských a manželských poradní, ako to nebolo nikdy predtým. Smilstvo je hriechom a problémom od pradávna. Už v „Desatoro-prikázaní.“ bol zakázaný mimomanželský pohlavný styk. Pohlavný styk podľa Písma je tu predovšetkým na rozmnožovanie a až na druhom mieste je pohlavné uspokojovanie a vyžitie. V oboch prípadoch to má byť skúsenosť, ktorá dáva pred chuť pocitom blahoslavenstva pre oboch partnerov. Tento stav či - pocit vrcholného šťastia, či blahoslavenstva však poznáme aj z dobre vykonanej práce. Z krásneho a milého daru, z úspechu atď. Nuž ak je v manželstve duchovný a celkový súlad, porozumenie, kde funguje to, že žijem pre

toho druhého tak je to potom blahoslavenstvom. Toto platí pri každom obetovaní sa a odovzdaní sa. Tým môže byť umocnená vzájomná láska, ale pohlavný styk tu nie je to podmienkou. Hovoríme o tom tak, že to môže byť, ale nemusí. Pretože ak je nesúlad v každodennom spolunažívaní tak potom odovzdávanie sa iba z povinnosti už nie je tým vrcholom blahoslavenstva.

Sú tu aj iné okolnosti, dočasné, dlhšie či kratšie odlúčenie. Nemoc, postihnutie a rôzne iné okolnosti kde pohlavný styk nie je možný, alebo nie je funkčný a predsa takí manželia môžu navzájom prežívať pocit šťastia a blahoslavenstva - najmä, alebo a hlavne ak je ich život orientovaný na Krista, keď je ich život zameraný na oslavu Kristovu. PJK vo všetkom aj v zdravom pohlavnom nažívaní, či bez pohlavného vyžitia. Vernosť je tu potom samozrejmosťou. Umiernenosť a primeranosť aj v tejto oblasti spolunažívania je tu tiež pripomenutá. To znamená, že nie jeden, ale tak ako to oboj je najpriateľnejšie.

„*Prechmaty a klamstvo,*“ môžeme povedať podvody a klamstvo idú ruka v ruku. Boli v Tesalonikách, boli aj skôr a sú tu aj dnes v hojnom množstve. Napomenutie patrilo predovšetkým tomu zboru a tým, ktorí tak žili. Náprava nastane, iba vtedy ak si to uvedomujú previnilci, čo však býva najväčším problémom. Čestní a úprimní často hľadajú hriech a chybu useba. Podvodníci a klamári sa však všelijako vždy ospravedlňujú, je iba málo tých, čo k pokániu a náprave pristupujú. My dnes žijeme, máme už knihu „Zjavenia,“ ale o posledných časoch a o odpadnutí a treste Božom sa hovorí málo. A Písmo sväté v Zj. v 22.kap.sa píše:

„*¹⁰Potom mi povedal: Nezapečatuj proročké slová tejto knihy, lebo pos-*

ledný čas je blízko!¹¹ Kto pácha nepravosť, nech ju pácha ďalej! Kto je špinavý, nech sa špiní ďalej! Ale kto koná spravodlivosť, nech ju koná ďalej! A kto je svätý, nech sa posväcuje ďalej!“ (Zj.22:10,11).

Tieto napomenutia v Tesalonikách nemali, ale by iste pristúpili, že pozitívne a rázne, pretože z tohto zboru, z ich misijnej služby sme mohli prijať aj my Slovania, či nakoniec my Slováci. Je predpoklad, že vedeli s kým a ako jednať a tak zjednať aj nápravu, len aby na nich nedopadol Boží trest a súd. Možno to vieme aj my dnes, ale či nastane náprava? Vieme kde a kam kráčajú naše bezbožné vlády. Akú účinnosť majú zákony, kde sme vo vyučovaní a výchove o Bohu a o viere v Neho. Čo všetko sme vynechali zo škôl. Zo zákonov sa vytrácajú Božie základné princípy. Žiaľ to všetko sa vkráda aj do zborov. V skutku nám pripadá, že sa máme veľmi jednoznačne pridržiavať Božieho slova tu vyššie citovaného zo Zjavenia? Ostáva nám modlitba, t.j. duchovný boj, priame a pravdivé svedectvo o PJK a očakávanie na Jeho druhý príchod. V tom očakávaní žili aj veriaci zo zboru v Tesalonikách.

„Pracovať vlastnými rukami.“ Živiť sa zo zárobku, ktorý sme dostali za našu prácu. Podvody, klamstvo a „darmožráčstvo,“ veľmi úzko súvisia a často na seba priamo nadväzujú. Veriaci má byť nielen samostatný, ale ísť takou cestou, aby pomohol núdznemu. Ma ve dieť, že

„dávať je blahoslavenjšie ako byť obdarovaný“ (Sk.20:35).

Iste získať prácu je niekedy ťažko, očakávať, že ma niekto zamestná a to ešte za dobrých pracovných a platových podmienok. To mohlo byť ťažké aj v dobe písania tohto listu a iste je to aj dnes tak. Zamyslime sa tak, aby sme my boli

tvorcami zamestnania a práce, aby sme mali otvorené možnosti aj v tom smere dávať a nie brať. A keď brať tak ešte aj s mnohými podmienkami s tým známym ale... S veľkou nespokojnosťou a nie s modlitbou?! Dostať prácu, byť zamestnaný s dobrou a dostačujúcou plácou znamená byť Bohu povďačný a na pracovisku pracovať tvorivo. Modliť sa za zamestnávateľa a primeranosť vyťaženia.

«Hriech proti Bohu»

Žijeme s ľuďmi, máme vzťahy s ľuďmi. Služíme a prejavujeme lásku ľuďom, tak isto, ale ubližujeme a sťažujeme život ľuďom okolo seba. Pán však hovorí, že dôležitý je aj úmysel. Odopriet, zakázať neznamená vždy hrešiť, ale aj milovať. Toto všetko je veľmi vážne, núti nás zodpovedne rozmyšľať a konať. Pretože predovšetkým je to o Bohu a vzťahu k nemu, cez ľudí okolo nás. Pretože platí:

„Lebo ak ľuďom odpustíte ich previnenia, aj vám odpustí váš Otec nebeský;“ (Mt.6:14). Tiež, že: *„Odpovie im Kráľ: Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“* A tiež: *„Vtedy odpovie im: Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, mne ste neurobili!“* (Mt.25:40,45).

Veľmi dôležitý je aj postoj srdca a pohľadnítky s akými konáme, alebo nekonáme. Tiež komu konáme, koho a čo uprednostňujeme. Toto pripomína Pavel im, ale platí aj pre nás, pre náš život a životné postoje. Amen.

O čom nechceme hovoriť

Štvrtá kapitola od 13.po15.verš hovorí o vytrhnutí, či náhlejšej zmene toto: ¹³*„Nechceme však, bratia, aby ste nevedeli o zosnulých, aby ste sa nemútili ako ostatní, ktorí nemajú ná-*

dej¹⁴ *Lebo keď veríme, že Ježiš umrel a vstal z mŕtvych, tak aj Boh privedie spolu s Ním všetkých, ktorí umreli v Ježišovi.*¹⁵ *Lebo to vám hovoríme slovom Pánovým: my, ktorí zostaneme nažive až do Pánovho príchodu, nepredídeme tých, čo umreli,*¹⁶ *lebo keď zaznie povel a hlas archanjela a Božia trúba, sám Pán zostúpi z neba, a najprv vstanú tí, čo umreli v Kristovi,*¹⁷ *potom my, ktorí zostaneme nažive, budeme spolu s nimi uchvátení v oblakoch do vzduchu v ústrety Pánovi, a tak budeme stále s Pánom.*¹⁸ *Tak sa potešujte vospolok týmito slovami.*“

«O smrti» Nepopulárna téma. Kto chce myslieť a tobôž ešte hovoriť o smrti, keď je tak krásne žiť. Možno sa ani niekomu ten život nezdá byť až taký krásny, ale sny o budúcom lepšom živote, alebo vek, ho ženú žiť. Žiť každý deň a vystierať sa, prípadne budovať to lepšie pre seba pre svoju rodinu a blízkych. Vezme však, že v okamžiku smrti je znovuzrodený a spasený človek, v tej naj... najlepšej situácii, v existencie a v bytí s PJK. Veriaci v Tesalonikách sa o toto zaujímali a mysleli na svojich milých, ktorí ich predišli, mysleli aj na vlastnú cestu žitia a bytia. Vo vyrovnanom a zmysluplnom živote by aj otázky okolo smrti mali byť jasnou záležitosťou, alebo aspoň záležitosťou, nad ktorou sa zodpovedne zamýšľame. Toto je príklad z Tesaloniky. Najlepšie by nám tú otázku a okolnosti okolo telesnej smrti mohol zodpovedať Ten, kto si to vyskúšal „na vlastnej koži.“ PJK to vo veľkej láske a milosti vyučuje. V tomto prípade cez Pavla. Pavol sa týmito otázkami iste veľmi hlboko zaoberal a dostal odpoveď od - Toho najpovolanejšieho - a to podáva ďalej. Potvrdzuje to slovami:

«to vám /či nám/ hovoríme slovom Pánovým».

Tak tomu rozumieme, že to čo tu Pavol povedal, to bolo priamo od PJK.

Zaprvé to, čo hovorí je, že «znovuzrodení, skrze vieru v dielo spasenia PJK» majú istotu, že budú žiť večne s Kristom v nebi. Prejdú súdom pred „veľkým bielym trónom“, tam bude potvrdená ich večná existencia v nebi s PJK.

Za druhé, existencia po telesnej smrti môže nastať dvojakým spôsobom.

A/. prirodzenou smrťou, ako to bežne poznáme. S týmto poňatím smrti a pohrebu nie sú vo všeobecnosti problémy a je to Božia pravda. Za:

B/. Náhlou premenou, alebo vytrhnutím: „*uchvátením do oblakov, do vzduchu, tam sa stretne so svojim Pánom, s ktorým už zostávame večne.*“

O tom sa buď málo hovorí, alebo hovorí s nedorozumením prípadne s ne pochopením. Preto sa nad tým zamyslíme o niečo viac a hlbšie.

«Náhla smrť, premena» Náhlu smrť si asi každý vie predstaviť a neraz už o nej počul. Najnáhlejšiu, či najrýchlejšiu smrť mali ľudia v japonských mestách pri výbuchu atómovej bomby. Písalo sa o tom, že iba tiene z nich zostali na betónových múroch či podkladoch. Nie je to však reč aj o tom akou to rýchlosťou môže urobiť PJK. Je možné, že sa to udeje ešte rýchlejšie ako v Nagasaki, či Hirošime. O tých, ktorí tam zahynuli nič nevieme, že by boli dostali v tej chvíli nebeské tela, ako to bude pri náhlom premenení, ktoré učiní PJK. /viď. 1. Ko. 15:40/. Taktiež pre smrť z tohto pozemského tela platí, že bude rázom premenené do tela duchovného, večného tela.

Túto pravdu vyznávajú mnohí kresťania vo svojom „apoštolskom vyznaní.“ Slovo Božie nám potvrdzuje, že budú v skutočnosti dve vzkriesenia. Doslovne: „*Ostatní mŕtvi neožili, kým sa nedovŕši tisíc rokov. To je prvé vzkriesenie.*“⁵ *Blahoslavený a svätý, kto má*

podiel na prvom vzkriesení! Nad tými druhá smrť nemá moc, ale budú kňazmi Boha a Krista a budú kraľovať s Ním tisíc rokov!" (Zj.20:5,6).

Pravdivá, jasná jednoznačná výpoveď Božieho slova. Tí čo budú mať účasť na prvom vzkriesení sú Bohom povolani a slúžia Mu. K nim budú pripojení aj veriaci znovuzrození a na to pripravení kresťania. PJK už nám ukázal, že koná s človekom tak ako verí. Znovu doslova a do písma hovorí PJK:

„Nato sa im dotkol očí a povedal:

„Staň sa vám podľa vašej viery!“ (Mt.

9:29). Tak sa aj stalo, slepi ako verili a boli uzdravení - videli. Tým je namieste otázka: „Čo ak aj pri prvom vytrhnutí či premene takto bude konať PJK? Z takej otázky plynie neistota a strach pre tých, ale iba pre tých čo v prvé vzkriesenie a vytrhnutie neveria. Toto však patrí do kompetencie samému PJK. Isťšie je tomu doslovne veriť a podľa toho sa aj správať a zariadiť. Žiť v očakávaní, pretože je isté, že príde „ako zlodej v noci, príde pre mnohých neočakávané a prekvapujúco.“ Nemusíme byť medzi prekvapenými.

Neberme Božiu reč a Božie pokyny na ľahkú váhu. Neprečunujme Božiu lásku a milosť, lebo On očakáva, že aj mi na Jeho lásku odpovieme láskou. Tá láska spočíva v pozornom počúvaní, porozumení a konaní toho čo nám On umožňuje vedieť. Mnohí si kladú otázku, kto bude vytrhnutý a kto nebude vytrhnutý. S istotou možno povedať, že tí čo „*bdejú a žijú v očakávaní.*“ K tomu viedol ap. Pavol aj veriacich v Tesaloniákach. Vieme, že spasenie je ponúkané a dávané „pod nos“ každému, že je pre všetkých, ale účinnosť a platnosť má iba pre tých čo na Božiu ponuku pozitívne odpovedali a prijali s vierou. Nie sú spasení na základe „dobrých skutkov, ale z milosti,“ ale predsa urobili ten najlepší

skutok, že - uverili Božiemu slovu.

«*Keď zaznie povel*» Nie raz, ale na mnohých miestach nám Pán ukazuje, že sa udejú veci pod Jeho priamym dozorom, na Jeho priamy a nezrušiteľný povel. Deje sa udejú presne podľa Božích plánov a cieľov. Človeku môže iba stáť v úžase a najlepšie je keď sa na to v poslušnosti pripraví, lebo vie, že PJK pre nám dáva a chce najlepšie. Pavel tiež k tomu dodáva na inom mieste:

„⁵⁰To však tvrdím, bratia, že telo a krvnemôžu dosiahnuť dedičstvo kráľovstva Božieho, ani porušiteľnosť nezdedí neporušiteľnosť.⁵¹ Ajhľa, poviem vám tajomstvo: všetci neumrieme, ale všetci sa premeníme,⁵² razom, ihneď, len čo zaznie hlas poslednej trúby. Lebo zaznie trúba a mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní a my sa premeníme.⁵³ Ved' porušiteľné telo musí obliecť neporušiteľnosť a smrteľné musí obliecť nesmrteľnosť.⁵⁴ Až porušiteľné oblečie neporušiteľnosť a smrteľné nesmrteľnosť vtedy sa splní slovo, ktoré je napísané: Pohltená je smrť vo víťaztve.⁵⁵

Kde je, ó smrť, tvoje víťazstvo? Kde je, ó smrť, osteň tvoj?“ (1.K.15:50-55).

I toto Božie slovo jasne hovorí, že príde čas, keď nie všetci ľudia umrú tým „bežným“ nám teraz známym spôsobom. Na Boží rozkaz nastane - premena, alebo tiež to čo pôvodný výraz znamená je „náhle vytrhnutie.“

«*Náhla záchrana*» Zasiahnuť v pravý a v posledný okamžik, ak, aby niekto bol uchránený od škody, od bolesti od smrti - od smrti večnej. Mnoho takých zásahov poznáme. Písmo sväté tento výraz používa na mnohých miestach, v tom zmysle - záchrana od bolestí rán, či smrti. /Môžeme si zobrať konkordanciu a presvedčíme sa o tom samy/. V tom je zmysel a potreba takéhoto zásahu. Pavol tu priamo vykresľuje, že tento zá-

sah príde v okamžiku, keď hriech i smrť budú mať veľkú žatvu, ale niekto z toho bude zachránený. Ten uchránený bude môcť smelo vyznávať:

*„Pohltená je smrť vo víťazstve.⁵⁵
Kde je, ó smrť, tvoje víťazstvo? Kde je, ó smrť, osteň tvoj?“*

Premenou, či vzkriesením prejsť priamo do Božej prítomnosti - priamo, v okamžiku prejsť do stavu blahoslavenstva. To nie je iba nádej, ale priam výsada, ktorá má priťahovať, ktorá má dávať radosť a silu. Žijem tu na zemi pre večnosť, nielen aby sme tu akosi žili, ale aby sme večne existovali pri PJK v nebi. Toto chce sám Pán a nás o tom informuje, dva nám o tom pravdivé svedectvo a poznanie. Prijmeme ho? Nie je problémom náhla smrť, ale ako sme na ňu pripravení. Pre pripravených je to radostné očakávanie a blahoslavené naplnenie. Pre ostávajúcich je to bolesť a utrpenie. Pamätajme na slová PJK:

*„jedna bude vzatá, druhá ostane“
(Mt.24:41b; Lk.17:35b).*

«Na záver» Žiť v očakávaní druhého príchodu Ježiša Krista, ktorý bude predchádzať vytrhnutie, to sú skutočnosti a súčasne Božia požiadavka na svoje deti. Pán nás o tom poučuje. Čas druhého príchodu, t.j. presný deň, je výlučne v Božej kompetencii, my s tým máme žiť. O presnom čase zbytočne nešpekulovať, lebo narobíme sebe a iným viac škody ako úžitku. Avšak sledovať priebeh dejín, znamenia času a blížiaci sa príchod a vytrhnutie, to nám ukladá sám PJK preto, aby sme ostali v strehu a boli bdelí. Toto poznanie nám má byť na radosť a potešenie. Má prinášať posilnenie na ceste viery. Súčasne je to téma pri pokračujúcom spoznávaní PJK, Jeho cieľov a plánov s touto hriechom postihnutou zemou. Vedie nás do hlbšieho štúdia Písma v celom rozsahu t.j. aj do „Zjavenia.“ Do poslednej knihy

Písma. To nás má viesť k neustále posvätenejšiemu životu na Jeho slávu a česť. To je to čo nám hovorí aj list do Tesaloniky a cez neho aj nám. Amen.

Iste príde, ale ako?

Pri tematickom delení listu do Tesaloniky nám koniec 4. kapitoly a začiatok 5. kapitoly prechádza do problémových tém Písma svätého. Môžeme povedať, že pôvodný text delenie na kapitoly a verše nemalo. Bol to jeden súvislý sled písomných znakov a čitateľ musel vedieť čítať tak, aby z napísaného vyčítal ten správny zmysel. Teda nasledujúce verše z 5. kapitoly, patria tiež do tém, ktoré sú málo kázané a keď sú tak vyvolávajú rôzne diskusie. Fakticky ide o skutočnosti, ktoré sa stanú a PJK nám ich vyjaviť. Sú to: „Druhý príchod PJK a vytrhnutie Cirkvi“ a s tým spojený „Deň súdu PJK.“ Ide o to ako to vysvetľuje ap. Pavol v 2.1.do Korintu. Tu hovorí:

„⁸Sme dobrej mysle a radšej si voľíme vystáť sa z tela a prebývať s Pánom.⁹ Preto či prebývame v tele, a či sa vystáňujeme z neho, snažíme sa byť Mu príjemní.¹⁰ Všetci totiž musíme sa ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby každý prijal dobré či zlé ako odplatu za to, čo konal v tele, podľa toho, ako pracoval“ (2.Ko.5:8-10).

Ako jeden informačný celok pokladáme celé Písmo sväté a preto jednotlivé, časti, či knihy sa dopĺňujú. Dávajú tým hlbší a širší zmysel, rozširujú poznanie Pána Ježiša, čo je „večný život“ /Jn.17:3/. V tomto zmysle čítame aj text z 1.do Tesaloniky:

„¹Bratia, nepotrebujete, aby som vám písal o časoch a obdobiach, že deň Pánov príde tak ako zlodej v noci.³ Keď si budú pvrávať: Je pokoj a bezpečnosť, vtedy ich znenazdania prikaží záhuba ako pôrodné bole-

sti tehotnú ženu, a neutečú. ⁴Ale vy, bratia, nie ste vtme, aby vás ten deň prekvapil ako zloděj. ⁵Veď vy všetci ste synovia svetla a synovia dňa. Nepatríme noci ani, tme. ⁶Nespíme teda ako ostatní, ale bdieme a budme triezvi. ⁷Lebo tí, čo spia, v noci spia, a opilci sa v noci opíjajú. ⁸Ale my ako synovia dňa budme triezvi, oblečme si pancier viery a lásky a prilbunádeje na spasenie. ⁹Lebo nás Boh neurčil na hnev, ale aby sme dosiahli spasenie v našom Pánovi Ježišovi Kristovi, ¹⁰ktorý umrel za nás, aby sme spolu s Ním žili, či bdieme, a či spíme. ¹¹Preto sa potešujte vo spolok a povzbudzujte navzájom, ako aj robíte.“

«Bratia a /sestry!» To je časté a bežné oslovenie v Písme. Do nedávna sa aj unás viac používalo. Čím ďalej tým viac zaniká. Tým oslovením je vyjadrený aj vzťah. Aj ďalšími slovami, ap. Pavol veriacich v Tesalonikách stavia do rodinného vzťahu a do súrodého postavenia. Sila oslovenia je v slovách:

„nepotrebujete, aby som vám písal o časoch a obdobiach, lebo sami dobre viete...“

Vedia už to čo apoštol. Preto tu vôbec nemá miesto oslovenie a vzťah, ktorý dnes používame, ako „pán farár, pán kazateľ.“ Toto všetko prehovára k nám už úvode listu, svojou rečou, rečou lásky. Ba aj skrze toto vieme usúdiť, ako a kde dnes stojíme vo viere a vo vzťahu k PJK a medzi sebou. Vedomosti, viera, živé vzťahy lásky, to bola samozrejmosť pre Pavla a aj pre veriacich v Tesalonikách. Poukazujú na to aj Pavlove slová: „ako aj robíte.“

Z toho všetkého vyplývala radosť, povzbudzovanie a ďalší rast vo viere. To všetko sa spája s „poznáním PJK, čo je večný život.“ Toto oslovenie a tento vzťah je vyjadrený práve pri takej té-

me, ako je Pánov druhý príchod, ktorý budú predchádzať: „pôrodné bolesti a kotehotnú ženu, pred ktorými neutečú.“

«Príchod PJK spojený s bolesťami a utrpením»

O svojom druhom príchode tu na zem PJK odpovedal takto:

„³Keď sedel na vrchu Olivovom, osobitne pristúpili k Nemu učenici a riekli: Povedz nám, kedy sa to stane a aké bude znamenie Tvojho príchodu a skončenia tohto sveta. ⁴Ježiš im odpovedal: Hľadte, aby vás nikto nezviedol! ⁵Lebo mnohí prídu v mojom mene a budú hovoriť: Ja som Kristus, - a mnohých zvedú. ⁶Počujte o vojnách a zvesti o bojoch; hľadte, aby ste sa nestrachovali. Lebo to musí byť, ale to ešte nie je koniec.

⁷Lebo povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu, bude hlada mor a miestami zemetrasenia. ⁸A všetko toto je počiatok bolesti. ⁹Vtedy vás budú sužovať, budú vás vraždiť a všetky národy budú vás nenávidieť pre moje meno. ¹⁰A vtedy sa mnohí pohoršia, budú sa navzájom udávať a nenávidieť. ¹¹Povstane mnoho falošných prorokov a zvedú mnohých. ¹²Pretože nepravosť vyvrcholí, ochladne láska mnohých.

¹³Ale kto vytrvá až do konca, bude spasený. ¹⁴Toto evanjelium o Kráľovstve bude sa zvestovať po celom svete na svedectvo všetkým národom, a potom príde koniec. ¹⁵Preto, keď na mieste svätom uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorom hovoril prorok Daniel, kto čítaš, rozumej! - ¹⁶vtedy tí, čo budú v Judsku, nech utečú vo vrchov; ¹⁷kto bude na dome, nech neschádza do domu, aby si niečo vzal; ¹⁸kto bude na poli, nech sa nevracia, aby si vzal plášť. ¹⁹Beda tehotným ženám a tým, ktoré budú koiť v tie dni. ²⁰Modlite sa teda, aby

ste nemuseli utekať v zime ani vo sviatočný deň.²¹ Lebo vtedy bude veľké súženie, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz a ani viac nebude.²² A keby tie dni neboli skrátené, nikto by sa nezachránil; ale pre vyvolených budú tie dni skrátené.²³ Ak by vám vtedy niekto povedal: Ajhľa, tu je Kristus; alebo: Tam je! - neverte!²⁴ Lebo povstanú falošní proroci a budú robiť veľké znamenia a zázraky, aby zviedli, ak možno, aj vyvolených. Ajhľa, predpovedal som vám to.²⁶ Preto, ak by vám povedali: Ajhľa, je na púšti, nevychádzajte! Ajhľa, je v komorách - neverte.²⁷ Lebo ako blesk vychádza od východu a svieti po západ, tak bude príchod Syna človeka.²⁸ Lebo kde bude mŕtvola, tam sa zhromaždia aj supy.²⁹ Hneď po súžení oných dní zatmie sa slnko, mesiac nevydá svetlo, hviezdy budú padať z neba a nebeské mocnosti sa pohybovať.³⁰ A vtedy sa zjaví znamenie Syna človeka na nebi, všetky kmene zeme budú vtedy nariekať a uzrú Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch s veľkou mocou a slávou.³¹ Potom vyšle svojich anjelov s hlučným trúbením a zhromaždia Jeho vyvolených zo štyroch strán, od jedného konca nebies po druhý koniec.³² Od figovníka sa učte podobensť: keď muratolesť mladne a listie počú, vieťe, že je leto blízko.³³ Tak aj vy, keď uvidíte všetko toto, vedzte, že je blízko, predo dvermi.³⁴ Veru vám hovorím: Nepominie sa toto pokolenie, dokiaľ sa všetko toto nestane.³⁵ Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nikdy nepominú.³⁶ No o tom dni a o hodine nevie nikto, ani nebeskí anjeli, ani Syn, ale jedine Otec“ (Mt.24:3-36).

Je viac ako pravdepodobné, že to všet-

ko vedeli aj veriaci z Tesaloniky, preto Pavel hovorí- veď viete, čo vedieť máte a môžete. Nie ste synmi tmy, ale svetla, naproti tomu, aby im toto všetko povedal, vedie ich k tomu, aby sa podľa toho aj správali a žili. Týmto slovám dobre rozumel apoštol, tým slovám mohli dobre porozumieť aj veriaci. Mohli si ich vyhodnotiť, čo všetko sa už udialo a čo nie a podľa toho sa zariadiť. Dobre rozumeli tomu, že Izrael je roztrúsení, že opäť ešte nepučí. Zatmenie slnka, mesiaca, padanie hviezd sa ešte neudialo. Súženie, pustošenie a ohavnosť aké ešte nebolo to tiež ešte nezažili. Teda mali žiť v očakávaní a oni tak aj žili. Žil tak ap. Pavol a vyjadril sa aj tak, ako by sa to malo udiať ešte za jeho života. O týchto veciach je hodno premýšľať, čo aj robíme v rôznych článkoch nášho časopisu. Robíme to práve preto, že toto chyba v našich zboroch.

«Lebo nás Boh neurčil na hnev»

„Nás“ neznamená všetkých, ale tých, ktorí chodia v svetle PJK. Tí majú podľa Božieho predurčenia možnosť, ba aj istotu byť ochránení od Božieho súdu, ktorý je tu opísaný v evanjeliu a v „Zjavení,“ v poslednej knihe Písma. Znovuzrodení, vykúpení tí prejdú cez tento súd. Pretože platí Božie zaslúbenie, ktoré hovorí:

„Veru, veru, hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života“ (Jn.5:24). Amen.

Napomenutia a priania

Záver 1.l.do Tesaloniky od 12.v. je: „Prosím vás, bratia, vážte si tých medzi vami, čo namáhavo pracujú, sú vám predstavení v Pánovi a poučujú vás,¹³ a nadovšetko ich milujte pre ich prácu. Nažívajte v pokoji medzi sebou!“¹⁴ Napomíname vás, bratia, u-

čte poriadku neporiadnych, posmeľujte malomyseľných, ujmajte sa slabých, budte zhovievaví ku všetkým.¹⁵ Hľadte, aby sa nikto neodplácal zlým za zlé, ale vždy sa snažte robiť dobre medzi sebou a všetkým ľuďom.¹⁶ Stále sa radujte,¹⁷ neprestajne sa modlite!¹⁸ Za všetko ďakujte, lebo taká je Božia vôľa pri vás v Kristovi Ježišovi.¹⁹ Ducha neuhášajte!²⁰ Proroctvami nepohrajte!²¹ Všetko skúmajte, dobrého sa držte!²² Všetkého zlého sa vystríhajte!²³ A sám Boh pokoja nech vás skrz-naskrz posväťí a pri príchode nášho Pána Ježiša Krista nech zachová vášho neporušeného ducha, dušu a telo bez úhony.²⁴ Verný je Ten, ktorý vás povoláva; On to urobí.²⁵ Bratia, modlite sa aj za nás!²⁶ Pozdravujte všetkých bratov svätým bozkom.²⁷ Zaväzujem vás menom Pánovým, aby ste dali prečítať tento list všetkým bratom.²⁸ Milosť nášho Pána Ježiša Krista s vami! Amen.“

«Prosím» slovo krátke, ale ak je so srdca a s láskou vyslovené, či napísané otvára ľudské srdcia. Ak to tak nie je, potom sú to už srdcia mimoriadne zatvrdené. Ale aj za nich sa máme modliť. Modlitba má moc a je duchovnou zbraňou. Kresťanské spoločenstvo má Bohom určených a povolaných služobníkov i toje milosť Božia. Týmto slovom ap. Pavol uvádza pozornosť na tých, ktorí sú priamo a celkom v Božích službách. Nad týmto sa treba vážne zamyslieť. Získať vedomosť a istotu, že ide o pravých služobníkov Božích nie je jednoduchý a samozrejмый proces. O tom nám hovorí Slovo Božie v SZ. Teda to platilo už aj v dávnej minulosti a dnes je to ešte aktuálnejšie. Vážiť si Božích služobníkov je služba, ktorá začína modlitbou za nich. Potreba kňazov, kazateľov Božieho slova na plný úväzok je vždy

veľká. PJK hovorí slová o nedostatku pracovníkov v Mat.9:37 aj v Lk.10:2, ktoré sa vzťahujú aj na túto službu. Preto aj apoštol tu sláskou prosí, vyzýva k láskyplnému postojú a k podpore týchto služobníkov. Často práve títo ľudia nie sú dostatočne docenení a zabezpečení.

«Jasné, ale opakovane» sú následujúce napomenutia. Napomínanie a vyzvy k posvätenému, životu. K životu do podoby PJK. Možno nie sú príjemné a ťažko sa prijímajú, ale sú potrebné ba až nutné. PJK požiadavky na svoje deti kladie hodne vysoko a ap. Pavol kráča v Jeho šľapajach a my by sme to mali prijať s ochotou, nasadením ako opätovanie lásky a vernosti voči nášmu Spasiteľovi. Sme ľudia, ktorí zabúdajú, ktorí sa unavia, ktorí zunuujú, ktorým sa vytráca zo života radosť. V pokore prosit' o novú silu a moc, o život Bohumilý a okolie oslovujúci. Vierou vedieť, Ten, ktorý dielo spasenia s nami začal On ho môže aj dokonat'. Slová, ktoré tu píše apoštol do Tesaloniky si môžeme aj my zopakovať a prehodnotiť v našich životoch. Nájst' cestu ako ich prakticky uplatníme. Zbor, ktorý v úvodných slovách dostal pochvalu, v závere je vyzývaný k ešte väčšej svätosti, jednote, pokojnému a láskyplnému nažívaniu. Je svetlom a má byť ešte jasnejšie žiariacim svetníkom, či zborom.

«Vyvrcholenie» listu je v slovách:

„¹⁶ Stále sa radujte,¹⁷ neprestajne sa modlite!¹⁸ Za všetko ďakujte, lebo taká je Božia vôľa pri vás v Kristovi Ježišovi.¹⁹ Ducha neuhášajte!²⁰ Proroctvami nepohrdajte!²¹ Všetko skúmajte, dobrého sa držte!²² Všetkého zlého sa vystríhajte!²³ A sám Boh pokoja nech vás skrz-naskrz posväťí a pri chode nášho Pána Ježiša Krista nech zachová vášho neporušeného ducha, dušu a telo bez úho-

ny.²⁴ *Verný je Ten, ktorý vás povoláva; On to urobí.*“

Istota o spasení, istota v slove Božom, v Jeho zaslúbeniach a prorockých v tom spočíva rozkvet nášho ducha, ktorý sa prejaví neustálou radosťou a pokojom. Niebláznivou radosťou, ale radosťou a pokoj, ktorý dáva PJK. Ten má z nás žiariť a byť zjavný. Skĺbený posvätný život s vedomým istej budúcnosti sa prejavuje radosťou a pokojom, ktorý svet nemôže dať, ani mať.

Pavol v úvode listu vyslovil pochvalu a uznanie. To tak je potrebné konať, pri napomínaní, tak je to priam nutné. Všimnime si postup v listoch, ktoré sú napísané samým PJK siedmym zborom v knihe Zjavenia v 2.a 3.kapitole.

Každý kresťan by niečo takéto mal vedieť. Utvrdenie, či uznanie zo svojho okolia. Nie, nebýva vždy a od všetkých, ale len od tých, ktorým je to dané, aby videli a poznali. To uznanie môže byť iba niekedy a býva prekvapujúce. Môžu to byť približne takéto vety:

„Z teba/vás žiari niečo nevšedného príťažlivé.“ Alebo: „Je poznať, že s tebou/s vami je Boh.“ I iné a podobné slová uznania o našom vzťahu s Bohom a voči Bohu. Môže to byť také, že to prekvapí, ale vtedy vieme, že dotyčný má otvorené oči a srdce od samého Ducha svätého. Je pripravený počuť zvesti evanjelia. My zase sme takto utvrdení, že žijeme s PJK. Naš pokoj a radosť, to nie je trhový tovar, ale vzácny poklad, ktorý nie je každému zreteľný, nie každý ho vidí. Ba niekoho môže naopak, viera vydráždiť a vyvolať opačnú reakciu a bude klamlivo haniť a ohovárať. Stojí za to si slová ap. Pavla zachovať, uplatňovať v našich životoch za pomoci pôsobenia Ducha svätého. Život kresťana je životom dozrievania, alebo aj rastu. Mohli by sme v tomto smere definovať viacero statí z Písma

svätého, to môže urobiť aj každý sám.

«Modlitebný život kresťana» je tiež samozrejmosťou. Je to vzácny dar, ba viac je to výsada. Pavol tu pripomína nutnosť modliť sa, jeden za druhého. Nieкто povedal, že sa samy za seba nemusíme práve správne a dobre modliť, preto je dobré poprosiť aj našich milých v spoločenských, aby sa modlili jeden za druhého a za potreby iných. Modlitba je prejav lásky, ktorý ani nepriateľ nemôže prekaziť. Je to prejav lásky aj voči nepriateľovi a on nemôže nič namietat. Pán vypočuje, naše modlitby a tie neupadajú do prázdna. Všetky sú starostlivo vypočuté, s láskou a milosťou sú naplnené, prípadne užitočne korigované PJK. Niekedy splnenie našich modlitieb nás môže prekvapiť a nezabudnime v ich na to „*nie moja/náša vôľa, ale TVOJA vôľa PANE nech sa stane.*“

«Záverečné pozdravy» Používame my dnes ešte niečo také ako:

„Pozdravujte všetkých bratov svätým bozkom.“

Je čosi tomu podobné, alebo tomu zodpovedajúce pri pozdravoch našich zboroch? Ak nie, sú naše pozdravy aspoň také, ktoré by vyjadrovali srdečný, zehnajúci vzťah jeden k druhému? Ak nie, tak sa asi niečo veľmi zmenilo. Ustúpila láska! Áno možno všeličo namietat, až po „judášsky, či zradcovský bozk.“ Isté je, že sa s niekým pozdravujeme aj srdečne možno bozkom, alebo primeraným vyjadrením láskavého vzťahu. Nezabúdajme na vzájomnú lásku, uznanie a prijatie, to môžeme vyjadriť práve už pozdravom. Tento srdečný vzťah môžeme vyjadriť aj slovami, ktoré použijeme ap. Pavol v závere listu:

„Milosť nášho Pána Ježiša Krista s vami! Amen.“

Druhý list do Tesaloniky

Bol napísaný po kratšom časovom odstupe, po prvom liste. Je to list krátky. Môžeme v ňom postrehnúť tieto hlavné myšlienky, alebo časti.

Úvod 1:1,2. Svätý život v očakávaní druhého príchodu PJK 1:3-12. Druhý príchod PJK 2:1-12. Napomenutia s vďakou 2:13-3:15. Záver 3:16-18.

Obdivuhodný príklad

V 2.I. do Tesaloniky v 1. kap. V.1-5:

„¹Pavel, Silvanos a Timoteos cirkev-nému zboru Tesalonických v našom Bohu Otcovi a Pánovi Ježišovi Kristovi.²Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, a Pána Ježiša Krista!³Povinní sme, bratia, vždy ďakovať Bohu za vás, ako sa patrí, pretože vaša viera pekne narastá a vzájomná láska vás všetkých a vzájomná,⁴ takže sa my sami vami chválime po Božích cirkevných zboroch pre vašu vytrvalosť a vernosť aj pri všetkých prenasledovaniach a súženiach, ktoré znášate.⁵Ony sú dôkazom spravodlivého Božieho súdu, aby ste boli uznaní za hodných Božieho kráľovstva, za ktoré trpíte“

V tejto prvej kapitole máme: 1. úvod. a za 2. svätý život v očakávaní. Túto druhú časť môžeme ešte deliť na pod témy, ako následne uvidíme.

«Úvod»Potvrzuje, alebo predstavuje pisateľa listu a jeho postavenie. SZ proroci boli povolani a utvrdeni od Pána až potom vykonávali svoju službu v istote, že sú Bohom povolani. Ich službu sprevádzali mnohé ťažkosti, prenasledovania a niekedy končili smrťou. Nie je to iné ani u Pavla.

Je dobre ak Boží služobník, alebo Bohom povolaný človek vie, že to, čo koná, robí z Božím poverením. Toto povolanie sa môže udiť rôznym spôsobom. Nech sa to udeje akokoľvek ne-

malo by byť ničím výnimočným, ani udivujúcim. Malo by to byť jednoducho a jasne aj proklamované a prijaté. Tak to bolo za čias apoštolov, tak by to malo byť dnes. V tomto prípade začína apoštol jednoduchým úvodom. Iba menuje seba a svojich spoluslužobníkov. Zbor oslovuje ako spoločenstvo, ktoré je zakotvené v PJK, ako Cirkev Kristovu. Nie všetko je cirkvou Kristovou, čo si na to určenie robí nárok a pripisuje si meno „cirkev.“

Spoločenstvo veriacich v Tesalonikách bolo „Cirkvou“ a preto aj to oslovenie. Zamyslime sa nad samy, nad našim spoločenstvom.

„Milosť a pokoj,“ je jedným z najdôležitejších požehnaní, ktorými by sme si mali žehnať, alebo použiť tieto slová pri pozdrave. Pavel to robí často, pretože vie, že nás má predchádzať Božia milosť a milosrdenstvo, potom prichádza do našich životov aj Boží pokoj. Toto vedomie umocňuje tieto slová žehnaní a pozdravu. Sú to duchovné skutočnosti a duchovná realita. Nám sa to často javí ako niečo neskutočné a nereálne. Vyskúšajme to a uvidíme ako to funguje. Sú to veľmi dôležité požehňavania pre naše každodenné životy a hlavne sú na oslavu Božiu. Sú to požehnanie od Boha preto oslavujú PJK.

«Orchidea z utrpenia» Kvet krásne kvitnúci a rozvíjajúci, ktorý vyrástol z trnia utrpenia. Tak by sa dal charakterizovať zbor v Tesalonikách. Ako by tak požehnaný Boží muž akým bol apoštol to nemal rozpoznať a za také niečo by nemal Bohu ďakovať a oslavovať Ho?

Rozkvet v láske a viere v. 3. Dá sa to očakávať aj dnes? Túžime po takomto duchovnom rozkvetu? Pavel sa môže nimi chváliť! Teda do kresťanského života patrí pravda, láska a pozornosť.

To sa prejaví aj pochvalou, vyzdvihnutím a pozitívnym príkladom. Po po-

chvale môžu nasledovať aj napomenutia. Taký postup opakuje Písmo sväté na viacerých miestach, mali by sme aj my takto postupovať. Keď zväžíme, že za akých podmienok, ako dlho trvalo, že vzniklo toto spoločenstvo, tak môžeme stáť iba v údive nad Božou milosťou a ľudskou reakciou na túto milosť a lásku. Pavel to videl a preto hovorí o „*vytrvalosti a vernosti pri všetkých prenasledovaniach a súženiach, ktoré znášate.*“

«Pravda a spravodlivosť Božia» My ľudia, by sme ju možno chceli ihneď - teraz a tu. Takto sa chceli správať aj apoštolovia pri jednej udalosti, ktorú inicioval PJK, takto:

„*A poslal pred sebou poslov. Tí sa vydali na cestu a prišli do samariánskej dediny, aby Mu pripravili prístrešie.*⁵³ *Ale tam Ho neprijali, lebo tvárou bol obrátený k Jeruzalemu, aby šiel tam.*⁵⁴ *Keď to videli učeníci Jakub a Ján, opýtali sa: Chceš, aby sme povedali: Nech zostúpi oheň z neba a zničí ich ako urobil Eliáš?*⁵⁵ *Ale On sa obrátil a pokarhal ich: Neviete, čieho ste ducha,*⁵⁶ *lebo Syn človeka neprišiel zatrátiť ľudské duše, ale zachrániť.* *Aodišli do inej dediny*“

Z tohto textu je jasné, že Pán konal a koná s láskou a milosťou. Text z listu však hovorí, že bude tak konať aj budúcnosti a zostáva toto Božie jednanie je platné aj pre večnosť, verše 5-7.

Apoštolovia, žiadali okamžitý zásah, ohňom, PJK ich však umierňuje. Dajme sa aj my usmerniť a potešiť tak ako to bolo povedané v tomto liste. Pretože, nevieme, čo by okamžitý a náhly Boží trest priniesol aj nám. Nádej veriacich je v budúcom druhom príchode PJK a v súde, ktorý patrí iba Jemu. Na toto upriamuje Pavol aj nádej veriacich v tomto zbore. Je aj naša nádej upriamená na druhý príchod PJK?

Môže sa vám zdať, že o tejto udalosti viac píšeme, alebo hovoríme viac ako iní. Áno, pretože sme presvedčení, ako to vyplýva aj z tohto listu, že táto skutočnosť veľmi pomohla aj veriacim v počiatkoch kresťanstva. Viedla k posvätenému životu aj k rastu vo viere a láske, najmä v tomto zbore. Toto je tá podstatná stránka tejto témy. Tá druhá je to, že sa táto skutočnosť zanedbávaná a sa o nej nehovorí viac i v širšej miere.

Druhý príchod Mesiáša

V 2. liste v 1. kapitole od 6. po 9. verš čítame: „*Spravodlivé je totiž u Boha, aby tým, čo vás sužujú, odplatil súzením,*⁷ *a vám, sužovaným, spolu s nami odpočinutím, keď sa s anjelmí svojej moci*⁸ *v plameni ohňa zjaví Pán Ježiš z neba stretať tých, čo nepoznajú Boha a neposlúchajú evanjelium nášho Pána Ježiša.*⁹ *Dostanú trest: večné zahynutie od Pánovej tváre a od slávy Jeho moci,*“

«Ako a čo s príchodom» Dobre si prečítajme dôrazy, ktoré sa tykajú druhého príchodu PJK. Sú napísané v 2. l. Te. po-čnúc druhou polovicou 6. verša a znejú:

«*S anjelmí, v moci, v ohni, sa zjaví, stretať, tých čo neposlúchajú evanjelium, večné zahynutie.*»

S príchodom PJK začína spravodlivá odplata. Tá odplata, či trest sa jednoznačne týka tých, ktorí v Neho neveria, ktorí popierajú Jeho existenciu. PJK, sa však vyjaví, zjaví sa a bude konať tak ako to je opísané v knihe „Zjavenia.“ Tento text a táto správa nás vedú priamo do knihy „Zjavenia,“ do 19. kap., kde je napísané:

„*Potom som počul akoby mohutný hlas veľkého zástupu v nebi, ktorý volal: Haleluja! Spása, sláva i vládla nášmu Bohu,*² *lebo pravé a spravod-*

dlivé sú Jeho súdy, keď odsúdil veľkú neviestku, ktorá kazila zem svojím smilstvom, a z jej rúk požiadal krv svojich služobníkov!³ A druhý raz volali: Haleluja! Jej dym vystupuje na veky vekov!⁴ Nato padlo dvadsať štyri starších a štyri bytosti, klaňali sa Bohu, ktorý sedí na tróne, a volali: Amen! Haleluja!⁵ Od trónu však zaznel hlas volajúci: Chváľte nášho Boha všetci Jeho služobníci, ktorí sa Hobojíte, malí i veľkí!⁶ Potom som počul akoby hlas veľkého zástupu, hukot mnohých vôd a rachot mohutných hromov: Haleluja! Ujal sa kráľovstva Pán, náš Boh vševládny!⁷ Radujme sa, veselme sa, vzdávajme Muslávu, že prišla svadba Baránkova a manželka Jeho sa pripravila⁸ a smela sa obliecť do skvejúceho, čistého kmentu! Tým kmentom sú spravodlivé skutky svätých.⁹ Povedal mi: Napíš: Blahoslavení, ktorí sú povolaní na svadobný hod Baránkov! A doložil: Toto sú pravé slová Božie.¹⁰ Ja som mu padol k nohám, aby som sa mu klaňal, ale povedal mi: Pozri, nie tak! Som spoluslužobníkom tvojím i tvojich bratov, ktorí majú svedectvo Ježišovo. Bohu sa klaňaj! Svedectvom Ježišovým je duch prorocstva.¹¹ Potom som videl otvorené nebo. Ajhľa: biely kôň, a Ten, čo sedí na ňom, sa volá Verný, Pravý a spravodlivo súdi a bojuje,¹² Jeho oči - ohnivý plameň, na hlave mnoho diadémov, napísané meno, ktoré nepozná nikto, len On sám,¹³ odetý do pláštá, zmáčaného krvou, a Jeho meno: Slovo Božie.¹⁴ Nebeské vojská, odeté do bieleho, čistého jemného ľanu, Ho sprevádzajú na bielych koňoch.¹⁵ Z úst Mu vychádza ostrý meč, aby ním bil národy. On ich bude spravovať železným prútom a sám bude tlačiť vinny list

rozhorčeného hnevu vševládneho Boha.¹⁶ Na plášti a na bedrách má napísané meno: KRÁĽ KRÁĽOV A PÁN PÁNOV.¹⁷ Videl som anjela stáť v slnku, a skríkol mohutným hlasom všetkým vtákom, ktoré lietajú uprostred neba: Podťe, zhromaždíte sa na veľký hod Boží,¹⁸ aby ste jedli telá kráľov, telá vojvodcov, telá mocnárov, telá koní a tých, čo sedia na nich, telá všetkých slobodných i otrokov, malých i veľkých!¹⁹ Nato som videl šelmu i kráľov zeme aj ich vojská, zhromaždené bojovať proti Tomu, ktorý sedel na koni, a proti Jeho vojskám.²⁰ Šelmu zajali a s ňou falošného proroka, ktorý robieval znameňia pred ňou a zvädzal nimi tých, čo prijali znak šelmy a klaňali sa jej obrazu. Oboch hodili zaživa do ohnivého jazera horiacej síry.²¹ Ostatných pobili mečom, vychádzajúcim z úst Toho, ktorý sedel na koni, a všetko vtáčstvo sa nasýtilo z ich tiel!“

Tu priamo cítime a vidíme súzvuk, či vzájomné doplnenie sa textov a z toho plynie aj porozumenie Písma svätého. Akú prednosť máme my a mali aj kresťania po napísaní knihy „Zjavenia.“ Výsadu, ktorú ešte nemal ani ap. Pavol, ani kresťania v Tesalonikách. Oni totiž ešte knihu „Zjavenia“ nepoznali, tá bola napísaná o hodne neskôr, ako sa tieto reči viedli medzi veriacimi v Tesalonikách a apoštolom. A predsa im bolo jasné, že druhý príchod PJK bude predchádzať „vytrhnutie, či náhla premena.“ Druhý príchod PJK je opísaný v „Zjavení.“ A ten sa všeobecne očakáva na konci 7. ročnej vlády antikrista. PJK ukončí túto vládu a vyvolí si tých, ktorí budú s Nim vládnuť tisíc rokov tu na zemi. Po „po tisícročnom kráľovstve PJK“ príde posledný súd. Tak tomu porozumeli aj v Tesalonikách, že potom príde:

«Súd s večným zahynutím a odlúčením od Pána Ježiša Krista», ten je opísaný v Zj.20:11-15, takto:

„¹¹Potom som videl veľký, biely trón a Toho, ktorý sedel na ňom. Pred Ním unikla zem i nebo a ich miesto viac nebolo.¹²Videl som mŕtvych, veľkých i malých: stáli pred trónom a knihy sa otvorili. Aj iná kniha, kniha života, sa otvorila, a mŕtvi boli súdení podľa zápisov v knihách, podľa svojich skutkov.¹³Aj more vydalo mŕtvych, ktorí boli v ňom, i smrť i podsvetie vydali mŕtvych, ktorí boli v nich, a každý bol súdený podľa svojich skutkov.¹⁴Smrť a podsvetie boli zvrhnuté do ohnivého jazera. To je druhá smrť, ohnivé jazerá.¹⁵A ak niekto nebol zapísaný v knihe života, zvrhli ho do ohnivého jazera.“

Po tomto súde príde večnosť.

Deň slávy PJK

V 2.I.Te.sa ďalej od 10.verša dozvieme: „...¹⁰keď príde v ten deň, aby bol oslávený vo svojich svätých a obdivovaný vo všetkých veriacich, pretože ste uverili, o čom sme vám svedčili. Preto sa i modlietame vždy za vás, aby vás náš Boh urobil hodnými povolania a mocne splnil každý dobrý úmysel a dielo viery,¹²aby meno nášho Pána Ježiša bolo oslávené vo vás a vy v ňom podľa milostinášho Boha a Pána Ježiša Krista.“

«Deň, aby bol oslávený vo svojich svätých a obdivovaný vo všetkých veriacich, pretože ste uverili, o čom sme vám svedčili», ktorému bude predchádzať toto:

„⁸Sme dobrej mysle a radšej si volíme vystáť sa z tela a prebývať s Pánom.⁹Preto či prebývame v tele, a či sa vystáňujeme z neho, snažíme sa byť Mu prijemní.¹⁰Všet-

ci totiž musíme sa ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby každý prijal dobré či zlé ako odplatu za to, čo konal v tele, podľa toho, ako pracoval“(2.Ko.5:8-10).

Tie dni iste prídu. Dnes máme ešte čas milosti, tu na zemi. Čas na „dobrú myseľ, možnosť voľby, prípravu na vystávanie sa - na prípravu a žiť v očakávaní na vytrhnutie.“ Túžiť a milovať tie dni, ktoré PJK uskutoční tak ako sú nám predpovedané. Z listu do Tesaloniky vyplýva to, že druhý príchod PJK bude mať dve fázy. Po tej prvej, po vytrhnutí nastáva «hod Baránkov» opísaný v Zj.19:9 a Jeho svätí zostanú už naveky s Ním.

Byť vytrhnutý, alebo okamžite premenený - oblečený do nebeského tela, to je niečo neopísateľne nádherné, či blahoslavenstvo. Myslime na to, je to o tom ako nás vezme do svojej náruče PJK. Preto očakávajme tento okamžik s láskou a radosťou, tak ako o tom hovorí i Pavel. Byť s PJK, oslavovať Ho tak ako Ho v nebesiach už teraz oslavujú /vid'. napr.Zj.4:8-11 a to sa deje opakovane/. Obdivovať Ho a nielen to, ale vzdávať Mu úctu, chválu a česť. To všetko je pre veriacich a spasených. Začína to okamžikom vytrhnutia a stretnutím sa v po nebeských oblastiach ako je napísané, čiže sľúbené, tým aj presne určené a isté, že:

„Blahoslavení, ktorí sú povolani na svadobný hod Baránkov! A doložil: Toto sú pravé slová Božie“(Zj.19:9b).

Potom príde druhá fáza, Jeho zjavný, nikým nespochybniteľný druhý príchod v moci a sláve. Po ktorom zriadi svoje «Tisícročné kráľovstvo», kde bude On oslavovaný aj s tými, ktorí budú s Ním kraľovať. Toto ap. Pavol vysvetľuje veriacim v Tesalonikách, predkladá pred nich perspektívu radosnej nádeje a tvorivej existencie s PJK.

Za takú perspektívu do budúcnosti, do večnosti, ktorá je nám pripravovaná z milosti a lásky sa modlí Pavol. V modlitbe predovšetkým za to ďakuje, potom aj prosí, aby toto bola skutočnosť pre nich, ktorá by ich, vo viere nemala minúť. Takáto nádej má viesť k dobrým skutkom, predovšetkým sú to skutky a svedectvo viery, ktoré by k spaseniu priviedli aj ďalších ľudí.

Sláva Božia, oslava PJK, je aj našou radosťou. On je čistý svätý, aj nás očistil svojou krvou. Keď sa dívame na tento hriešny svet a aj na naše zlyhávania a hriešnosť, či to nemá vyvolať v nás vďačnosť, chválu a oslavu nášmu Spasiteľovi, že nás On povolá v okamžiku a povelom trúby k sebe? Jeho sláva je aj našou slávou! Tu zaniká strach zo smrti. Smrť je tu iba prechodovou bránou, pre zmenu tiel a spôsob existencie/vid' 1. Ko. 15:40/. Tu nie sú namieste obavy, či strach, ani dôvody na odkladanie. Tu je na prvom mieste túžba byť s PJK a potom všetko ostatné. Pretože vtom okamžiku už tu nebude nič bolestného, alebo nedokonalého, ale razom budeme s Ním v blahoslavenom stave. Spasení rodičia spolu aj so svojimi malými deťmi, ktoré nie sú ešte zodpovedné samy za seba.

Deň slávy pre nášho Pána apre nás začína v okamžiku, náhlou premenou na základe Božieho všemocného povelu, ktorý je opísaný ako mocný hlas zvolávajúcej trúby. Je zaujímavé ako Pán koná. Keď prehovoril k ap. Pavlovi na ceste do Damasku, tak Pavol počul aj rozumel čo Pán hovorí. Iný čo tam stáli vnímali iba akýsi hromový zvuk. /vid' Sk.9: 1-8/. Náš PJK má diferencovaný prístup a jednanie s ľuďmi, to môžeme spoznávať z Písma svätého. Preto aj táto udalosť sa môže prejavovať rôznym spôsobom. Jedni budú účastní, iní ostanú, porozumejú čo sa udialo, ale

ďalší budú iba v úžase. Ba niektorí budú mať aj zavádzajúce - satanské vysvetlenie napr. o mimozemšťanoch. Ten svoj úžas si budú vysvetľovať aj „vedecky.“ Preto je rozumné tieto udalosti poznať z Písma, byť na ne nielen pripravený, aj ich priam očakávať s láskou a radosťou. Hovoriť o tom aj iným, aby sa zorientovali, aby im táto skutočnosť zmenila postoj viery a volali k PJK, lebo aj potom budú mať ešte nádej na spasenie, i keď za ťažkých podmienok.

O termíne, o dni, alebo hľadať akýsi časový údaj, o tom kedy sa to udeje nie je v našej kompetencii, to má vo svojej moci sám nebeský Otec. Mat.24:36,;

„No o tom dni a o hodine nevie nikto ani nebeskí anjeli, ani Syn, ale jedině Otec.“

Na základe Božieho prísľubu vieme, že On svojich ochráni a vytrhne zo zlého. Boh to robí často a rôznym spôsobom. Dôverujeme vo všetkom nášmu Pánovi. Takú dôveru má aj Pavol a takú predkládal aj našim pra...pra...predkom, nech je aj nám dostačujúca. Amen.

Argumenty pre 2.príchod

Jednotlivé nadpisy, alebo od stavce nám ukazujú rôzne pod témy, takouto sú aj sprievodné javy k 2.príchodu PJK. Sú opísané v 2.I.Te.v 2.kap.verše 1-12: „¹Akeď je reč o príchode nášho Pána Ježiša Krista a o tom, že sa spoločne zhromaždíme k Nemu, prosíme vás, bratia,² nedajte sa tak ľahko sklátiť v presvedčení, alebo zastrašiť ani duchom ani slovom ani údajne naším listom, akoby deň Pánov už nastával.³ Nech vás nikto nijako neoklame. Lebo prv musí prísť odpadnutie a zjaviť sa človek nepravosti, syn zatratenia,⁴ ktorý sa bude protiviť a povyšovať nado všetko, čo sa volá Boh, alebo je predmetom zbožného

uctievania, takže sa posadí do Božieho chrámu a bude sa vydávať za Boha. Či sa nepamätáte, že som vám hovoril o tom, keď som bol u vás?

⁶A teraz viete, čo ho zdržiava, aby sa zjavil až v čase preňho určenom.

⁷Ved' tajomstvo neprávnosti potajomky už pôsobí, ale prv musí byť odstránený ten, čo ho doteraz zdržiava.⁸ Potom sa zjaví ten rušiteľ zákona, ktorého Pán Ježiš zahubí dychom svojich úst a zničí, keď sa zjaví pri svojom príchode.⁹ Tamten príde satanovým pôsobením so všetkými prejavmi moci, znameniami a lživými zázrakmi,¹⁰ so všetkým zvodom neprávnosti k tým, čo hynú, pretože neprijali lásku k pravde, aby boli spasení.

¹¹A preto dopúšťa Boh na nich silu zvodu, aby verili lži¹² a boli odsúdení všetci, čo neverili pravde, ale obľúbili si nepravosť.

«Skutočnosťou, faktom», je pre apoštola: 1/. „príchod /teda druhý/ PJK“ a za 2/. „spoločné zhromaždenie sa k Nemu“

Na inom mieste píše, že toto zhromaždenie, či stretnutie bude v oblakoch. Pavol nediskutuje o tom, či vytrhnutie bude, alebo nebude. On hovorí o okolnostiach, ktoré nastanú pri náhlejšej premene. On už vie, že pre niekoho je to samozrejmosťou, tak ako to je jemu, a že je to pre niekoho nepochopiteľné. Vie, že taký človek bude dokonca uťočiť voči týmto skutočnostiam nevyberaným spôsobom. Pozrieme sa na to bližšie.

«Výzva byť istý, neoblomný mať pevné presvedčenie» atď.

Už v čase apoštolov vznikli pochybnosti o druhom príchode PJK a s tým súvisiacim vytrhnutím. Sám PJK potvrdil:

¹Nech sa vám srdce nestrachuje! Verte v Boha a verte vo mňa!² V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, či by som vám bol povedal: Idem vám pripraviť miesto,

³a keď odídem a pripravím vám miesto, zase prídem a poberiem vás seba, aby ste aj vy boli tam, kde som ja?“ (Jn.14:1-3). A tiež takto:

²⁸„Počuli ste, že som vám povedal: Odídem a prídem k vám. Keby ste ma milovali, tešili by ste sa, že idem k Otcovi, pretože Otec je väčší ako ja.²⁹ Už teraz som vám povedal, skôr, ako by sa to stalo, aby ste uverili, keď sa to stane“ (Jn.14:28,29).

Toto povedal Pán a ap. Peter tiež verí tým skutočnostiam a potvrdzuje:

„Pán nemešká so zaslúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale vám zhovieva, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie“ (2.Pt.3:9).

K vytrhnutiu PJK dáva toto vysvetlenie:

³⁵„Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nikdy nepominú.³⁶ No o tom dni a o hodine nevie nikto, ani nebeskí anjeli, ani Syn, ale jedine Otec.³⁷ Lebo ako bolo za dní Nóacha, tak bude pri príchode Syna človeka,³⁸ ako totiž v dňoch pred potopou jedli a pili, ženili sa a vydávali až do toho dňa, keď Noach vošiel do korábu,³⁹ a nič nespovorovali, až prišla potopa a zmietla všetkých: tak bude aj pri príchode Syna človeka.⁴⁰ Vtedy dvaja budú na poli, jeden bude vzatý, druhý ostane;⁴¹ dve budú mlieť na mlyne, jedna bude vzatá, druhá ostane.⁴² Preto bďte, lebo nevíete, v ktorý deň príde váš Pán“ (Mt.24:35-42).

Pavol veriacim v Tesalonikách doporučuje pevne stáť na Slove Božom tak ako on. Ničím sa nedať pomýliť. Má to byť pre veriacich dôvodom na radosť a istotu života s PJK. To platí aj pre všetkých veriacich a v každom čase. Niet krajšej ani istejšej nádeje. Kto sa neriaďa a neverí týmto slovám vystavuje sa nebezpečenstvu, že zostane tu na zemi v čase „veľkého súženia“ Mt.24:21.

Keď by už mohol byť s Pánom na „*hode Baránkovom*“ Zj. 19:9

«Pozorujte, uvidíte a budete vedieť!»

PJK v Mt.24:32 a 33 hovorí:

„*Od figovníka sa učte podobenstvu: keď mu ratolesť mladne a listie pučí, viete, že je leto blízko. Tak aj vy, keď uvidíte všetko toto, vedzte, že je blízko, pred o dvermi.*“

„*Figovník*“ = Izrael a ten znova mládne a pučí, ešte lepšie materiálne a ako národ už rozkvitol. Duchovne tiež je v rozkvetu - vznikom a rastom „Mesiášskych veriacich zborov.“ Teda čas sa veľmi priblížil k druhému príchodu PJK a s tým súvisiacim vytrhnutím. Ap. Pavol dáva tiež určité orientačné vysvetlenie:

„*Lebo prv musí prísť odpadnutie a zjaviť sa človek neprávosti, syn zatratenia, ktorý sa bude protiiviť a povyšovať nado všetko, čo sa volá Boh, alebo je predmetom zbožného uctievania, takže sa posadí do Božieho chrámu a bude sa vydávať za Boha*“

-Opadnutie je už tu a má nebývalé rozmery. Iba ten kto nechce, ten nevidí a nechápe. Potraty, eutanázia, homosexuálita, pohľavná neviazanosť, modlárstvo, necudnosť, vraždy, krádeže, sprenevera, podvody a to všetko medzi tými, čo sa volajú kresťania.

- Človek neprávosti, ten ešte nie je známy, hoci už na svete môže byť. Jeho predchodcovia, tiene a predobrazy tu už boli a sú aj dnes. Máme tu jasne popísané znaky na jeho rozpoznanie. Máme mať preto otvorené oči, uši a spoznáme. Tu udané rozpoznávacíe znaky zoberme vážne a doslovne. Výstavba chrámu v Jeruzaleme je už v plnej príprave. Prekaziť tento zámer je satanským cieľom, lebo vie, že sa priblíži aj príchod PJK v sláve a v moci. To všetko sa udeje podľa proroctva opísané Danielom, PJK v evanjeliách a v knihe zjavenia. Nielen satan toto všetko zdržia-

va, ale je tu ešte čosi viac a silnejšie. Na to poukazuje aj text apoštola Pavla: „*ale prv musí byť odstránený ten, čo ho doteraz zdržiava*“.

V tom je značná jednota všetkých vykladačov Písma, že ide o Cirkev a Ducha svätého. Všetci majú za to, že ide o pravú Cirkev a Ducha svätého, ktorý v nej prebýva. S vytrhnutím Cirkvi zo zeme sa odstráni aj to čo Ho doteraz zdržiava. Pred príchodom PJK bude na zemi nebývalé utrpenie a bolesť. Písmo toto nazýva „*súžením*, alebo *súdom*.“ Vykúpeným PJK v Jn.5:24 vraví:

„*Veru, veru, hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života.*“

Aj SZ texty poukazujú na to, že Pán svojich vytrhuje zo súženia a súdu. Tých, ktorí sa na Neho spoliehajú, Mu dôverujú a konajú podľa Jeho slov.

Otázne a nejasné je to do akej miery súženia a súdu Pán ponechá svoju Cirkev tu na zemi. V tom sa názory veriacich rozchádzajú. My nevieme tiež jednoznačne odpovedať. Preto sa zameriame na to čo je jasné. To znamená, žiť vo viere ako takí čo uverili pravde - Slovu Božiemu. Žiť poučení, ktorí prijali pravdu v láske a sú pripravení. Žijú v bdelosti, v očakávaní s radosťou, tak ako to vyžaduje Slovo Božie.

Vďaka a napomenutia

List pokračuje: „¹³*My sme však povinní vždy ďakovať Bohu za vás, bratia Pánom milovaní, že si vás Boh vyvolil ako prvotinu na spasenie, keď vás posvätil Duchom a obdaril vierou v pravdu.*¹⁴*Na to vás aj povolal naším zvestovaním evanjelia, aby ste dosiahli spásu nášho Pána Ježiša Krista.*¹⁵*Tak teda, bratia, stojte pevne a držte sa podania, ktorému ste sa učili od nás ústne*

alebo listovne.¹⁶ Ale náš Pán Ježiš Kristus a Boh, náš Otec, ktorý si nás zamiloval a dal nám večné potešenie a dobrú nádej milosti,¹⁷ nech vám On sám potešuje srdcia a utvrdzuje ich v každom dobrom skutku a slove!¹⁸ (2.Te.2:13-16). Ďalej: „Nakoniec, bratia, modlite sa za nás, aby sa Pánovo slovo rýchlo šíriло a oslávilo tak ako aj u vás,² a aby sme sa zachránili od nečestných a zlých ľudí. Lebo viera nie je daná všetkým.³ Ale verný je Pán, ktorý vás utvrdí a zachová odzlého.⁴ Dôverujeme vám v Pánovi, že robíte a budete robiť, čo vám prikazujeme.⁵ Nech vám Pán vedie srdce k Božej láske a ku Kristovej trepezlivosti.⁶ Prikazujeme vám, bratia, v mene Pána Ježiša Krista: Stráňte sa každého brata, ktorý žije neporiadne, a nie podľa podania, ktoré ste prijali od nás.⁷ Lebo sami viete, ako nás treba napodobňovať. Ved' my sme nežili u vás neporiadne;⁸ ani chlieb sme od nikoho zadarmo nejedli, ale dňom i nocou sme ťažko a namáhavo pracovali, len aby sme nikomu z vás neboli na ťarchu.⁹ Niežeby sme nemali na to právo, ale aby sme vám dali príklad, ako nás napodobňovať.¹⁰ Ved' keď sme boli u vás, prikazovali sme vám: Ak niekto nechce pracovať, nech ani nejde!¹¹ Počúvame totiž, že niektorí medzi vami neporiadne nažívajú, nič nerobia, ale neužitočné veci stvárajú.¹² Takým prikazujeme a napomíname ich v Pánovi Ježišovi Kristovi, aby v pokoji pracovali a jedli svoj chlieb.¹³ Ale vy, bratia, neochabujte činiť dobre.¹⁴ Ak niekto neposlúchne slová tohto nášho listu, poznamenajte si ho a nestýkajte sa s ním, aby sa zahanbil.¹⁵ Nepokladajte ho však za nepriateľa, ale prived'te ho k rozumu ako brata.¹⁶ Sám

Pán pokoja daj vám stály pokoj vo všetkom. Pán so všetkými vami!¹⁷ Tu môj, Pavlov, vlastnoručný pozdrav, čo je overením každého môjho listu. Tak vždy píšem¹⁸ Milosť nášho Pána Ježiša Krista so všetkými vami! Amen“ (2.Te.3:1-18).

Listy do Tesaloniky, sú to listami, ktoré v úvode obsahujú pochvaly a uznania. Vyznávajú vzájomnú lásku a potrebu, prepojenie na modlitbách i návštevami. Sú to listy, ktoré hovoria o téme, ktoré sa v iných listoch nevyskytuje /mimo listu do Korintu/. Je v nich vyjadrená vďaka. Sú tu v nich vyslovené aj požehnanie a prianie, to všetko odráža spôsob života, vzťahy a životy viery tohto zboru. V tretej kapitole prichádzajú aj ostré, priamo vymenované neresti a výčitky. Sú tu nielen výčitky, ale tón prechádza do rozkazov a príkazov, ide tu o nepodmienečnú poslušnosť v správaní. To má v sebe cieľ spasenie a posvätený život. To tvorí pravý zväzok lásky a služby.

«Keď máme takú nádej,

taký veľký dar milosti a Božej lásky, opätujme to láskou a poslušnosťou» Toto je veľký odkaz, večne platný, ale vyučovaný, cvičený tu v čiasnosti! To dáva veľký a jedinečný zmysel nášmu pozemskému životu.

Veľavravné sú listy aj tým, že hovoria o aktivitě. O aktivitě na jednej i druhej strane. Život sám, ba jeho krása, zmysluplnosť nám všeobecne poukazuje na to, že ako je dôležité a nutné aktívne žiť. Pasivita v čomkoľvek vedie do záhuby v každom prípade aj iba v prijímaní. Sám Pán začína vždy aktivitou. Je tým, ktorý ako prvý prichádza z podnetom lásky a milosti k človeku. Upadnúť do seba uspokojovania znamená upadnúť do depresie a malomyselnosti. Reči, ako: že to nejde, že to nevieme, že toho už vieme a máme dosť je jed-

na zo zbraní toho „zlého.“ Všimnime si koľko je v tých listoch slov o činnosti, čiže slovies. To nás nemôže nechať nečinných, alebo viesť do pasivity. Nao-pak to nás s modlitbami, ktoré sú tiež činnosťou, vedie ku ďalším konkrétnym skutkom lásky. Ak niekto nemá prácu, ak niekto prácu nedostane, tak nech hľadá spôsob, akoby sám vytvorili zmyslu plnú prácu pre seba a iných. Áno, je to ťažké, ale Pán dá vnuknutie aj spôsob uskutočnenia. On vypočuje modlitby, požeňuje, otvára možnosti, ak Ho poslúchneme. Toto sú princípy a pokyny, ktoré dáva Pán aj skrze apoštola veriacim v Tesalonikách, ale aj nám.

Apoštol Pavol a jeho spolupracovníci idú v tom príklade. Vyzýva aj ostatných, aby Ho nasledovali, to je totiž pra-

vé a správne nasledovanie PJK. Niežeby tým príkladom bol človek, ale je ním PJK. Takouto cestou myslenia nás môže viesť Duch svätý pri čítaní jasného a zrozumiteľného textu, ktorý je vyššie napísaný. Výzva je tu jasná, ako „hodená rukavica.“ Čo s tým urobíme to je na našej zodpovednosti a pleciach. Nie, kresťanský život je život ľudí oslovených Božou láskou a milosťou, ktorí na to nemôžu nereagovať.

Pavol sa pod tieto slová podpísal. Môžeme to urobiť aj my? Končí osvedčeným, požeňnanie prinášajúcim pozdravom. To urobíme aj my na záver zamyslenia. Teda:

„Milosť nášho Pána Ježiša Krista so všetkými vami! Amen.“

D o d a t o k

Nech sa ti stane podľa viery

V evanjeliu podľa Matúša čítame:

„Ježiš im povedal: Či veríte, že to môžem učiť? Odpovedali Mu: Áno, Pane. ²⁹Nato sa im dotkol očí a povedal: Staň sa vám podľa vašej viery!“ (Mt. 9:28b,29).

Boží princíp, princíp, ktorý určil Pán a platí o tom sa už mnohí presvedčili. Napríklad aj v tom najdôležitejšom:

„³Ved' čo hovorí Písmo? Abrahám uveril a počítalo sa mu to za spravodlivosť.“ ¹³Lebo zaslúbenie, že bude dedičom sveta, sa Abrahámovi alebo jeho potomstvu nedostalo zo zákona, ale zo spravodlivosti viery. ¹⁴Ved' ak sú dedičmi tí, čo sú zo zákona, tak viera bola zmarená a zaslúbenie zrušené. ¹⁵Lebo zákon spôsobuje hnev; ale kde nie je zákon, nie je ani prie-

stupku. ¹⁶Preto z viery, aby bolo podľa milosti a aby zaslúbenie platilo všetkému potomstvu, nielen tým, čo sú zo zákona, ale aj tým, čo sú z viery Abraháma, ktorý - ¹⁷ako je napísané: Učinil som ťa otcom mnohých národov! - je otcom všetkých nás pred Tým, ktorému uveril, pred Bohom, ktorý oživuje mŕtvych, a to, čoho nie je, povoláva, ako by bolo.“ Alebo o čo viac platí princíp viery pri výroku:

„Lebo milosťou ste spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba; je to dar Boží“ (Rm. 4:3,13-17, Ef.2:8)

Viera Bohom darovaná sa má prejavovať v praktickom, v reálnom každodennom živote znovuzrodeného kresťana. To je záver toho o čom sa môžeme poučiť a čo máme prijať do svojich životov z vyššie

citovaných a známych skutočností opísaných v Božom slove.

Zamysleli sme sa nad listami do Tesaloniky. V oboch, teda dvakrát sa stretávame s témou „vytrhnutia, či náhlej premeny“ a následného stretnutia sa s Pánom Ježišom Kristom. Premenení v novom dokonalejšom, nebeskom tele. Tak ako to opisuje ap. Pavol v liste do Korintu, v 15. kapitole. Kde hovorí o tom, že to telesné nemôže prijať večné a nebeské bytie. Preto sú telá zemské a telá nebeské. Niečo z tejto premeny tiel poznáme už pri PJK, keď sa po zmŕtvychvstaní zjavoval svojim učeníkom.

Ap. Pavol v listoch do Tesaloniky o náhlej premene, či vytrhnutí hovorí ako o istote tejto skutočnosti a hovorí to v mene Pánovom, či slovom Pánovým. Náhle vytrhnutie, či záchranu poznáme aj z nášho života a opisuje ju aj SZ na niekoľkých miestach. Teda je to Boží skutok, ktorý zachraňuje svojich vykúpených pred bolesťou a utrpením, ktoré má prísť na túto zem.

Chceme zdôrazniť to, čo nám Pán povedal, že sa to uskutoční tak ako keď zlodziej príde, alebo prepadne niekoho v noci. Pán povedal:

„³⁵Majte bedrá opásané a sviece horiace³⁶ a buďte podobní ľuďom, ktorí si očakávajú pána, kedy sa vráti zo svadby, aby mu hneď otvorili, len čo príde a zaklope.³⁷ Blahoslavení sluhovia, ktorých pán, keď príde, nájde bdieť; amen hovorí vám, že sa opáše, posadí ich a pristúpiac, bude im posluhovať.³⁸ A keby prišiel o druhej stráži alebo o tretej a nájde ich bdieť, blahoslavení sú.³⁹

³⁹Uvedomte si: keby hospodár vedel, v ktorú hodinu príde zlodziej, iste by bdel a nedal by sa mu vlámať do domu.⁴⁰ Aj vy buďte pripravení; lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa nenaždáte.“ (Lk. 12:35-40). K tomu patrí aj výrok Pánov, keď odpoved' na priamu otázku učeníkov, toto:

„⁷Odpovedal im: Nie je vašou vecou poznať časy a príhodné chvíle, ktoré

Otec určil svojou mocou,⁸ ale prijmite moc Duchu Svätého, ktorý zostúpi na vás, a budete mi svedkami aj v Jeruzaleme, aj po celom Judsku, aj v Samárii a až do posledných končín zeme.“ (Sk. 1:7,8).

Z toho vyplýva:

1/. O vytrhnutí máme, vierou vedieť.

2/. Vierou žiť tak ako by sa to malo udiť každú chvíľu.

3/. Byť potešený a posilnený k posvätenému životu so zmysluplnou svedeckou činnosťou, či náplňou života.

Často kladené otázky sú:

A/. Kedy sa to stane a za

B/. kto bude medzi vytrhnutými?

Prvá otázka je jasne zodpovedaná priamo PJK. Dňom, hodinou, či dátumom „kedy“ je niečo čo patrí do Božej kompetencie a je priamo hriešne týmto sa zaoberať. Iné je rozpoznávanie časov a znamení, ktoré sú Božou rečou a pripomínajú slová PJK - „*Bdajte!*“

Tento čas a znamenia prežívame v posledných obdobiach a preto naša pripravenosť a očakávanie, že sa to môže stať v „každom okamžiku“ je nielen namieste, ale je to priam Božia požiadavka voči vykúpeným.

Luther tento princíp kresťanského života vyjadril asi takým to výrokom:

„Žijem tak ako keby som mal teraz odísť z tohto života a pracujem tak ako keby som mal žiť večne.“

Čas vytrhnutia a druhého príchodu PJK, by kresťanov nemalo rozdeľovať, ale spájať. V Písme je dostačujúcich dôrazov na to, že vytrhnutie bude ako záchrana pred súžením. Ale do akej miery Pán dovolí, aby aj Jeho deti boli účastní na utrpení a bolestiach, ktoré má stihnúť tento svet nie je nikomu presne známe. Pretože už aj teraz sa dejú súdy aké doposiaľ ešte neboli a ani nemohli byť. Terorizmus v takej miere a prejave ešte nikdy tu na svete nebol, ako je v poslednom, čase. Prejavy počasia sú v nebyvalej intenzite a s následkami nebyvalých dôsledkov.

Spomenieme si na katastrofu v Japonisku a vidíme, že súčasne - zemetrasenie, tsunami a atómové žiarenie sa mohli udiť, iba po tom, čo človek postavil atómové elektrárne.

Ak sa zamyslíme do budúcnosti, tak nie je nemožné, aby padali „hviezdy = družice, či satelity“ a dopadli na atómovú elektrárňu, čo môže mať nepredvídané následky a sú v zhode so slovami Písma svätého - súženie aké ešte na zemi nebolo! To všetko je iba predohra, predobraz, k tomu, že to čo Pán predpovedal má reálne kontury nadoslovné naplnenie

Náhla premena pre spaseného človeka je aj premena pri atómovom výbuchu, či náraze lietadla do „dvojčiek“ v New Yorku. To však nie je tá premena, o ktorej hovorí Písmo. Je to však Božia výstraha, že náhly odchod do večnosti je reálna skutočnosť.

Pán Boh dal človeku možnosť sa spoluúčastniť sa na diele spasenia - šírením svedectva o Ňom - evanjelia, ale ako vidíme, človek sa stáva aj spolu súčiniteľom v opačnom procese - na Božom súde a na Božích výstrahách.

Druhá otázka - kto? Na túto otázku sú jednoznačné odpovede, ale aj odpovede, ktoré v nás môžu uviesť iba do určitých zamyslení a výziev, pri istých možnostiach.

Jednoznačne to je u nevykúpených, nenovonarodených a neveriacich ľudí. Pre nich túto možnosť uzatvára Božie slovo.

Ďalšie možnosti sú iba naše ľudské úvahy a tušenia, ktoré vyplývajú z poznania Božieho slova. Tu už nejde o jednoznačnú odpoveď. Niektoré texty Písma hovoria v tom zmysle, akoby aj v čase súženia boli na zemi znovuzrodení veriaci. Napr. PJK hovorí:

„*Lebo tie dni budú súžením, akého odpočiatku, keď Boh stvoril svet, nebolo až doteraz a ani viac nebude.*²⁰ *A keby Pán nebol skrátil tie dni, nebol by zachránený ani jeden človek. Ale pre vyvolených, ktorých si vyvolil, skrátil tie*

*dni.*²¹ *A keby vám vtedy niekto povedal: Ajhľa, tu je Kristus! alebo: Ajhľa, tam je! - neverte.*²² *Lebo povstanú falošní kristovia a falošní proroci a budú robiť znamenia a zázraky, aby zviadli, ak možno, vyvolených.*²³ *Ale vy sa majte na pozore; predpovedal som vám všetko.*“(Mk.13:19-23).

Z týchto slov je možné rozpoznať toto: Slová patria «Jeho vyvoleným», ktorých sa toto súženie, akého nebolo “dotýkatak, že ak by nebol Boží zásah - krátenie toho času, tak spasený - zachránený by nebol nik! Tento výrok a nielen tento ale aj ďalší. Napr. zo Zj.13:15 je:

„*Dostala moc dať ducha do obrazu šelmy, aby tak obraz šelmy aj hovoril a spôsobil, aby boli usmrtení všetci, ktorí by sa neklaňali obrazu šelmy*“

To však znamená, že v období vlády antikrista bude veľký nátlak na to, aby sa každý podriadiť antikristovi a jeho vláde. Ten kto toto nebude rešpektovať bude usmrtený. A potom v Zj.20:4 čítame:

„*Potom som videl tróny: posadili sa na ne, dostali moc súdiť, a videl som duše zabitých pre Ježišovo svedectvo a pre Božie slovo, aj tých, čo sa neklali šelme ani jej obrazu a neprijali jej znak na svoje čelá ani na ruky, ožili a kraľovali s Kristom tisíc rokov.*“

Takže, následne v «Tisícročnom kráľovstve PJK» sú odmenení tí, ktorí v čase vlády antikrista obstáli, boli usmrtení, ale nielenže žijú večne aj kraľujú spolu s PJK. To znamená, že prežili značnú časť utrpení a bolestí, ktoré dopadli na túto zem, ako Boží milostivý súd. Možno - hovoríme, že je to možné, že tu boli na to, aby práve v tomto čase privádzali ľudí k PJK. Totiž podľa Božieho milostivého konania, aj jeho súdy, utrpenia a bolesti, ktoré dopadávajú na ľudstvo - je Božia milostivá palica pre návrat a spasenie.

Takéto Božie konanie môžeme opakovanne vysledovať pri Božom vyvolenom národe - Izraeli.

Vytrhnutie, či náhla premena, je pre jedných milosťou a záchranou pred bole-

sťou a utrpením a pre iných to môže byť trpké, ale veľmi silné areálne prebudenie.

a/. Prebudenie pre formálnych, pre nepripravených hoci aj znovuzrodených veriacich. Podľa Božieho pravidla: „Nech sa ti stane podľa tvojej viery!“

b/. Prebudenie pre neveriacich, pre tých čo sú voči Bohu v opozícii, ale o tejto skutočnosti predsa len niečo počuli. Takí môžu v tomto okamžiku stáť pred reálnou skutočnosťou - čo môže byť pohnútkou k zmene postoju, k obráteniu, vyznaniu hriechov a odovzdanie života do rúk PJK. Podľa „milosti Božej, ktorá sa

stala aj lotrovi na kríži!“;

Hlboké a citlivé skúmanie Božieho slova je nám vždy na úžitok. Zaoberať sa „vytrhnutím a druhým príchodom PJK“ je viac než užitočné. Zaoberať sa prorocťami a Božími predpoveďami, sledovať ich naplnenia sú „krvou“ vo viere kresťanov. Toto obživuje, upevňuje nádej a vedie k posvätnému životu v každom okamžiku a na každom mieste. Deje sa to nie na princípe hrozby a vyhrážok, či hrozieb, ale na princípe, lásky. Lásky opätovanej Pánovi Ježišovi Kristovi. Amen.

Z obsahu:

Oba listy do Tesalinyky
Delenie na hlavné časti, dôrazy

Prvý list do Tesalonyky:

- 1/. Pozdrav 1:1.
- 2/. Radosný stav zbo-ru.1:210.
- 3/. Vzájomné vzťahy 2:1-3:13.
- 4/. Duchovné hodnoty a problémy 4:1-5: 11.
- 5/. Záverečné napomenutia a pozdravy 5:12-28

Druhý list do Tesalonyky:

- 1/. Úvod 1:1,2.
- 2/. Svätý život v očakávaní druhého príchodu PJK 1:3-12.
- 3/. Druhý príchod PJK 2:1-12.
- 4/. Napomenutia s vďakou 2:13-3:15.
- 5/. Záver 3:16-18.

Zmena a rast

Jiráskova 10

916 01 Stará Turá

„RaZ“ ZsRP 843/2002

P P 916 01 Stará Turá

ZsRP 843/2002

Zmena a rast – Váš časopis

Vydáva ho neziskové kresťanské o. z., ktorého cieľom je šíriť zvest' evanjelia o Ježišovi Kristovi, vzbudzovať a budovať vieru v Neho.

Dávajte ZaR aj iným.

Objednávky časopisu, publikácie, nahrávok aj v audio formách, Vaše pripomienky, články, svedectvá a príspevky prijmeme na adrese redakcie: písomne, aj elektronicky: zmenaarast@gmail.com a sms:

0908 586 081

Internet:

www.zmenaarast.sk

Časopis „Zmena a rast“ registrovaný MK SR pod EV 3498/09

Tlač: T-štúdio reklamná agentúra, Jiráskova 169, 916 01 Stará Turá

Vychádza štyrikrát v roku. **NEPREDAJNÉ**

Dobrovoľné príspevky na účet: VÚB Trenčín exp. Stará Turá

Názov účtu: Zmena a rast č. 00049134202/0200